

Anti-Emperyalist ve Anti-Oligarşik Mücadelede

KURTULUŞ CEPHESİ

Zafer Bizim Olacaktır !

<http://www.kurtulusephesi.com>

YIL: 12 SAYI: 64 Kasım-Aralık 2001

*Mahir Çayan:
Oligarşik Dikta*

*ABD'nin "Terörizme Karşı Savaş"ı
ve Demokrasi
[ABD'de Askeri Mahkemeler]*

"İşkenceyi bile düşünme zamanı"

*Çevrecilikten Emperyalist Pazar Paylaşımına
ya da Alman Yeşiller Partisi'nin Traji-Komedyası*

*Yugoslavya İçin
"Yeşil Çözüm"(!)*

*Lenin:
Alman Şovenizmi
ile Alman-Olmayan Şovenizm*

*"Yalan Söyleyin,
Mutlaka İnanan Çıkar!"*

*... Ve Genelkurmay Devreye Girer:
"Krizin olduğu yerde fırsat da vardır"*

*AGSP, AGSK, NATO, AB,
Kıbrıs vs.*

Kurtuluş Cephesi'nden Çağrı

- MAHİR ÇAYAN:
OLİGARŞİK DİKTA 3 Mahir Çayan yoldaşın Kesintisiz Devrim II-III'de yer alan oligarşik dikta değerlendirmesi.
- ABD'İNİN "TERÖRİZME
KARŞI SAVAŞ" I
VE DEMOKRASİ 4 11 Eylül günü New-York ve Washington'da gerçekleştirilen intihar eylemleri sonrasında Amerikan emperyalizminin "terörizmle savaş" paravanası altında burjuva demokratik hak ve özgürlüklerin kaldırılmasına yönelik girişimlerini irdeleyen bir yazı.
- "İŞKENCEYİ BİLE
DÜŞÜNME ZAMANI" 11 Amerikan *Newsweek* dergisinde yer alan bir yazı.
- ÇEVRECİLİKTE
EMPERYALİST PAZAR
PAYLAŞIMINA YA DA
ALMAN YEŞİLLER PARTİSİ'NİN
TRAJİ-KOMEDYASI 13 Almanya'nın Afganistan'a asker göndermesi kararına parlamentoda olumlu oy kullanan "pasifist" Yeşiller Partisi'nin dönüşümü ve tarihsel temelleri üzerine bir değerlendirme.
- YUGOSLAVYA İÇİN
"YEŞİL ÇÖZÜM"(!) 15 Alman Yeşiller Partisi'nin Yugoslavya'nın parçalanmasını nasıl desteklediklerini irdeleyen *Kurtuluş Cephesi*'nin Ağustos 1992 tarihli sayısında yer alan yazı.
- LENİN:
ALMAN ŞOVENİZMİ İLE
ALMAN-OLMAYAN
ŞOVENİZM 17 Lenin'in Alman küçük-burjuvazisinin ve Alman Sosyal-Demokrat Partisi'nin emperyalist savaş karşısındaki iki yüzlülüğünü ortaya koyan bir değerlendirmesi.
- "YALAN SÖYLEYİN,
MUTLAKA İNANAN
ÇIKAR!" 19 Hitler faşizminin Milli Eğitim ve Propaganda Bakanı Göbels'in sözleri üzerinde yükselen ekonomik alandaki yalan ve uydurma haberlere ilişkin bir irdeleme.
- ... VE GENELKURMAY
DEVREYE GİRER:
"KRİZİN OLDUĞU YERDE
FIRSAT DA VARDIR" 26 40 yıl sonra ilk kez faaliyetleri hakkında açıklamada bulunan OYAK'ın Şubat kriziyle birlikte nasıl fırsatçılık yaptığını irdeleyen bir yazı.
- AGSP, AGSK, NATO, AB,
KIBRIS vs. 29 Avrupa Güvenlik ve Savunma Politikası'na ilişkin Türkiye devletinin vetosu çevresinde dönen ve Kıbrıs'ı kapsayan olayların bir değerlendirilmesi.
- KURTULUŞ CEPHESİ'NDEN
ÇAĞRI 34 Kurtuluş Cephesi'nin halkın katkılarına ilişkin olarak açtığı kampanya bildirisi.

KURTULUŞ CEPHESİ

SORUMLU (V.i.S.d.P) : **Sezai Görür**

Yazışma Adresi:

Postfach 2501

55514 Bad Kreuznach / Deutschland

İnternet Adresi:

<http://www.kurtuluscephesi.com>

<http://www.kurtuluscephesi.org>

E-Mail Adresi:

kurcephe@kurtuluscephesi.com

Bu sayı İLKER Matbaası'nda basılmıştır.

Baskı Tarihi: 7 Aralık 2001

Ederi: 500.000 TL.

5 DM - 15 FFr.

5 Sfr. - 6 NG

Abone Ederi:

10 Sayı 70 DM

15 Sayı 100 DM

Mahir Çayan Oligarşik Dikta

“Sanayi devriminden geçmiş olan emperyalist-kapitalist ülkelerdeki yönetim de, geri-bıraktınlmış ülkelerdeki yönetim de oligarşik yönetimdir. Ancak emperyalist-kapitalist ülkelerdeki kapitalizm gerici bir tarzda değil (yukardan aşağıya değil), devrimci anlamı ile, iç dinamiği ile gelişmiş ve yerleşmiştir. Dolayısıyla, sadece alt yapıda değil, üst yapıda da burjuva demokratik ilişkiler egemen olmuş, feodal ilişkiler bertaraf edilmiştir. Fakat tekelci dönemde, kapitalizm **serbest rekabet**, **milliyetçilik** ve **demokratik yönetim** ilkelerini bir yana iterek, yerlerine **tekel**, **kozmpolitizm** ve **oligarşik diktayı** ikame etmiştir.

Ancak geçmiş dönemlerde proletarya ve emekçi kitleler, uzun süren kanlı mücadeleler ile demokratik hak ve özgürlüklerine sahip olmuşlardır. Emekçi sınıflar gerek nitelik olarak, gerekse de nicelik olarak güçlüdürler. Onun için bu ülkelerdeki oligarşi, klâsik burjuva demokrasisini ve özgürlüklerini belli ölçülerde sınırlayabilmekte fakat asla özüne dokunamamaktadır. Bu ülkelerdeki oligarşinin niteliği finans oligarşisidir.

Bizim gibi ülkelerdeki oligarşik dikta ise, sadece finans kapitalin damgasını taşımamaktadır. Çünkü ülkedeki kapitalizm, kendi iç dinamiği ile değil, yukardan aşağıya geliştirilmiştir. Dolayısıyla yerli tekelci burjuvazi, daha baştan, çekirdek halindeyken emperyalizmle bütünleşerek gelişmiştir. (Emperyalizm içsel bir olgu durumuna geldiği için bu oligarşi içindedir). Ancak bu gelişen tekelci-burjuvazi tek başına emperyalizmle ittifakını sürdürerek emperyalist üretim ilişkilerini muhafaza edecek güçte değildir. Dolayısıyla, yabancı ve yerli tekellere zorunlu olarak bağlı olan toprak burjuvazisi ve feodal kalıntılarla yönetimi paylaşmaktadır.

Oligarşik yönetim içinde, işbirlikçi-tekelci burjuvazi, emperyalizmin temel dayanağı olmasına rağmen, emperyalist üretim ilişkilerini muhafaza eden tek yerli sınıf değildir.

Bizim gibi ülkelerdeki oligarşik yönetim, rahatlıkla işçi ve emekçi kitlelerin demokratik hak ve özgürlüklerinin olmadığı tam bir dikta yönetimi ile ülkeyi yönetebilmektedirler. Buna **sömürge tipi faşizm** de diyebiliriz. Bu yönetim, ya klâsik burjuva demokrasisi ile uzaktan yakından ilişkisi olmayan ‘temsili demokrasi’ ile icra edilir (**gizli faşizm**) ya da sandıksal demokrasiye itibar edilmeden açıkça icra edilir. Ancak açık icrası sürekli değildir. Genellikle, ipin ucunu kaçırdığı zaman başvurduğu bir yöntemdir.”

[Mahir Çayan, *Kesintisiz Devrim II-III*]

ABD'nin “Terörizme Karşı Savaş”ı ve Demokrasi

ABD'de Askeri Mahkemeler

AA, 19 Kasım 2001 - Amerikan *Newsweek* dergisi, ABD Başkanı George Bush'un yardımcılarını dayanarak verdiği haberinde, Bush'un mahkemeye ilişkin imzaladığı karar metninde, askeri mahkemeler aracılığıyla ABD hükümetinin, yabancı bir teröristi yargılama, mahkum etme ve hatta idam etme yetkisinin bulunduğu belirtildi. Habere göre, mahkeme önüne kimin çıkacağına Bush karar verecek. Yeni düzenlemeye göre, bu kararın temyizi de olamayacak. Dergi, 11 Eylül terörist saldırılarından hemen sonra, ABD Adalet Bakanlığı'nın, ABD Başkanı'na 'savaş dönemi' yetkileri verildiğini içeren bir belge hazırladığını ve Bush'un da, askeri mahkemelere ilişkin gücü, bu belgeden aldığını yazdı. *Newsweek*'e göre Bush, Afganistan'ın bombalanması emrine ilişkin yasal temeli de bu belgeden aldı.

Amerika'nın ele geçirdiği teröristleri uçak gemilerinde, ıssız adalarda yargılayabileceği belirtiliyor. Askeri mahkeme fikrinin ilk olarak, ABD Adalet Bakanlığı avukatlarından William Barr tarafından ortaya atıldığı da dergide kaydedildi. Barr'ın bu fikri, İkinci Dünya Savaşı'nda Naziler'i yargılamak için kurulan özel askeri mahkemelerden aldığı da haberde anlatıldı. Bush ve yardımcılarının, yakalanması halinde Ladin'i hemen kurulacak askeri mahkeme aracılığıyla, yargılayıp idam etmeyi planladığı belirtildi.

ABD'nin, daha açık ifadeyle Amerikan emperyalizminin, “11 Eylül terör saldırısı” sonrasında başlattığı “terörizme karşı savaş”ı, Ekim ayında başlatılan Afganistan'a yönelik askeri saldırıyla birlikte “normal” seyrinde devam ederken, birbiri ardına alınan yeni “anti-terör önlemleri”yle sürdürülmektedir.

Amerikan emperyalizminin “terörizme karşı savaş”ının “medyatik” bölümünü oluşturan Afganistan'a yönelik askeri saldırısının arka planında yer alan “**anti-terör önlemleri**”nin bazıları sessiz sedasız ve propagandası yapılmaksızın uygulanmaya başlandı.

“Terör örgütlerinin mali kaynaklarını kurutmak” gerekçesiyle kime ait olduğu açıklanmayan bazı banka hesaplarının ABD tarafından dondurulduğu haberleri, başta İngiltere olmak üzere diğer ülkelerin aynı yöndeki kararları ile birlikte basın-yayın organ-

larında yer alırken, 1 Kasım tarihli Amerikan *Newsweek* dergisinin haberiyle ABD'nin “terör suçlularını” **askeri mahkemelerde** yargılama kararı aldığı duyuruldu.

W. Bush tarafından onaylanan karara göre, “*Amerikan vatandaşı olmayan, El Kaida örgütü üyesi veya geçmişte bu örgütün üyesi olan, terörist eylemlere katılan veya katılma girişiminde bulunan veya teröristlere yardım yapan tüm kişiler*” **herhangi bir yerde kurulacak askeri mahkemelerde** “yargılanacaktır”. “Teröristlerin” “sivil mahkemelere göre daha hızlı ve gizlilik içinde yargılanmaları” sonucunda verilen kararlara, “**ABD mahkemelerinde de, uluslararası mahkemelerde de itiraz edilemeyecek**”tir.

Amerikan emperyalizminin “terör suçlularını” askeri mahkemelerde yargılama kararının kamuoyuna duyurulması üzerine ABD Başkanı George W. Bush, “teröristlerin” askeri mahkemelerde yargılanmaları ve

idam edilmeleri yetkisinin, **“tartışmaya açık olamayacağını”** söyleyerek, bu konudaki her türlü tartışmaya da son noktayı koymuştur. Böylece Amerikan emperyalizminin askeri mahkemeleri “global” ölçekte ve tartışmasız bir biçimde faaliyete geçirilmiştir.

Bizim gibi tüm geri-bıraktırılmış ülkelerde Amerikan emperyalizmi tarafından gerçekleştirilen **askeri darbeler sonrasında** tüm anayasal demokratik hak ve özgürlüklerin ortadan kaldırıldığı koşullarda kurulan askeri mahkemelerin nasıl oluşturulduğu ve çalıştıkları çok iyi bilindiği gibi, bu askeri mahkemelerin **burjuva demokrasisiyle** uzaktan yakından hiçbir ilişkisi olmadığı da çok iyi bilinmektedir. Bunlar öylesine bilinir bir gerçektir ki, 12 Eylül 1980 askeri darbesinden günümüze kadar Avrupa'nın emperyalist ülkeleri, 12 Eylül sonrasında kurulan sıkıyönetim mahkemeleri ile DGM'lerin “askeri mahkeme” niteliğinde oldukları gerekçesiyle, Türkiye’de “demokrasinin olmadığı” nı sürekli yinelemişlerdir.

Ve herkesin çok iyi bildiği gibi, 12 Eylül askeri darbesi sonrasında askeri yargılamalar, Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi tarafından anti-demokratik ve insan haklarına aykırı olarak mahkum edilmiştir. Yine aynı süreçte, Alman Yeşiller Partisi'nden İngiliz İşçi Partisi'ne kadar pek çok kesim Türkiye'deki askeri mahkemelerin (sıkıyönetim mahkemeleri) anti-demokratik olduğunu sürekli yinelemişler ve bu nedenden dolayı Türkiye'ye “yaptırım uygulanması” kararları almışlardır.

Bugün “hiç tartışmasız” tek gerçek, askeri mahkemelerin burjuva demokrasisiyle uzaktan yakından bir ilişkisinin olmadığıdır. Bir başka deyişle, askeri mahkemelerin varlığı demokrasiyle çelişir ve birinin varoluşu, diğersinin yokoluşuyla belirlenir. Bu “tartışmasız gerçek”e rağmen, Amerikan emperyalizminin uygulamaya soktuğu askeri mahkemeler karşısında hiçbir tepki gösterilmemesi, “global” ölçekte burjuva demokrasisinin ve burjuva demokratik hak ve özgürlüklerinin hiçbir değere ve anlama sahip olmadığını açıkça göstermektedir.

“Global” ölçekte şu sorular “tartışılmak” ve yanıtlanmak zorundadır:

Burjuva anlamda da olsa, demokratik hak ve özgürlükler olmaksızın toplumsal ve bireysel yaşam olanaklı mıdır? Ya da demokratik hak ve özgürlükler belirli bireyler ve toplumsal gruplar için mi geçerlidir? Bur-

juva anlamda demokratik hak ve özgürlüklerin görüntüsel uygulamasının sonuna mı gelinmiştir?

Amerikan emperyalizminin “terörizme karşı savaş” gerekçesiyle oluşturduğu askeri mahkemelerin ortaya çıkardığı bu sorular, aynı zamanda demokrasi-diktatörlük sorununun ve bunun sınıfsal niteliğinin sorgulanmasını **yeniden** gündeme getirmiştir. Ancak, geçmişten farklı olarak, emperyalist ülkelerin sosyal-demokratlarından liberal demokratlarına, küçük-burjuva aydınlarından sıradan insanlara kadar **hiç kimsenin tepki göstermediği, önemsemediği ya da ilgilenmediği bir sorun** olarak gündeme gelmiştir.

Oysa ki, sorun, Amerikan emperyalizminin askeri mahkemeleri sorunu değil, burjuva demokrasisinin varlığı sorunudur. “Terörizme karşı savaş” paravanası altında emperyalist ülkelerde birbiri ardına çıkartılan “anti-terör” yasalarna ve uygulamalarına bakıldığında bu gerçek daha görünür olmaktadır.

İşin en ilginç yanı, tüm bu gelişmelerin, SSCB'nin dağıtılmışlığı ve “komünizmin çöktüğü”, “komünizme karşı zafer kazanıldığı”nın ilan edildiği koşullarda ortaya çıkmasıdır. Böylece, emperyalist ülkelerdeki burjuva demokratik hak ve özgürlükler söyleminin, komünizmin varoluşuyla belirlendiği ve sadece anti-komünist faaliyetler için demagojik bir malzeme, bir paravan görevi gördüğü açığa çıkmıştır. Dolayısıyla “komünizm tehlikesi” ortadan kalktığı oranda insanların demokratik hak ve özgürlüklere fazlaca ihtiyacı olmadığı, bunların istenildiği gibi sınırlandırılabilineceği ya da tümüyle ortadan kaldırılabilineceği düşüncesi, bu burjuva düşüncesi egemen hale gelmeye başlamıştır.

Genel ifadeyle söylersek, demokratik hak ve özgürlükler sorunu, **sıradan insanın gözünde**, entelektüel, teorik ya da felsefik bir sorundur ve günlük yaşamı hiç ilgilendirmemektedir. Öte yandan emperyalist-kapitalist ülkelerin sıradan insanları açısından komünizm “demokrasi düşmanıdır”, onların demokratik hak ve özgürlüklerini elinden alacaktır, dolayısıyla komünizme karşı savaş, “demokrasi için savaş”tır.

Birbiriyle çelişen bu iki farklı kavrayış, sıradan insanların bilincine öylesine yerleştirilmiştir ki, komünizm tehlikesi olmadığı sürece demokrasiye de, demokrasi tartış-

malarına da ihtiyaç yoktur. Onların bilincinde, komünizm (ve günümüzde “terörizm”), onların **çalışma, tüketme, seyahat etme, eğlenme, para biriktirme, zengin olma, mülk edinme** vb. türünden “bireysel özgürlüklerini” ortadan kaldırmaktadır. Bu “bireysel özgürlükler”, kapitalizmde “doğal olarak” var kabul edildiğinden, ayrıca bunların **yasal güvencelere sahip olması** da gerekli olmamaktadır. Bir başka deyişle, demokratik hak ve özgürlüklerin yasal güvenceye sahip kılınması, sadece komünizme, komünistlere karşı, yani onların dikkate alınması gereken bir şeydir. Böylece tüketme, çalışma, eğlenme, seyahat etme vb. “bireysel özgürlükler”in dışındaki her şey sınırlandırılabilir, ortadan kaldırılabilir hale gelmektedir.

Oysa, “terörizmle savaş” söylemiyle emperyalist ülkelerde yapılan yasal düzenlemeler ve alınan kararlar, sözcüğün gerçek ve sıradan insanın bilincindeki anlamında “bireysel özgürlükleri” sınırlandırmakta ve kimi durumlarda kullanılamaz hale getirmektedir.

Örneğin, Almanya’da Otto Schily tarafından hazırlanan “anti-terör yasası taslağı”na göre, Almanya’da ikamet eden tüm insanların “gerekli görülen” tüm kişisel bilgilerinin tek bir merkezde toplanması amaçlanmaktadır. Bu kişisel bilgiler içinde, kişinin parmak izinden vergi kayıtlarına, banka hesaplarından sigorta kayıtlarına ve yaptığı alışverişe kadar bir dizi bilgi bulunmaktadır. “Seyahat etme özgürlüğü”nü kullanmak isteyen kişi, bu kişisel bilgilerinin “sakınca görmediği” kişi olması gerekmektedir. Bu bilgilerden hangilerinin “sakıncalı” olarak kabul edileceği ise, tümüyle uygulamaya ve uygulayıcının kendisine bırakılmaktadır. Bu öylesine bir keyfiyet oluşturabilmektedir ki, herhangi bir yolcunun yanında bulundurduğu ilaç vb. bir eşya bile “seyahat özgürlüğü”nün engellenmesi için kullanılabilir.*

Diğer yandan, aynı kişisel bilgi kayıtlarıyla, kişilerin satın aldıkları mallar ve gelirleri denetlenebileceğinden, çok kolaylıkla gelirlerinin üstünde alış-veriş yapan her kişi “kaynağını kanıtlama”ya zorlanabilecek, aksi

halde “karapara” kullanıcısı olarak tutuklanabilecektir. Böylece, sıradan insanın “tüketme ve para biriktirme özgürlüğü” kolayca sınırlandırılabilir olacaktır.**

“Terörizmin mali kaynaklarını kurutma” vb. gerekçesiyle tüm kişisel bilgilerin kayıt altına alınması, sıradan insanların her türlü para biriktirme, mülk edinme, ticaret yapma, işyeri açma vb. özgürlüklerini de ortadan kaldırıcı sonuçlar doğurmaktadır. Öyle ki, herhangi bir şirket, kayda geçirilen kişisel bilgilere ulaşarak, rakiplerini ya da olası rakiplerini denetleyebilecektir.

“Haberleşme özgürlüğü”nün sınırlandırılması ve “özel yaşamın dokunulmazlığı” kuralının kaldırılması, “terörizme karşı savaş” paravanası altında yapılan ve yapılacak olan yasal düzenlemelerin en temel hedefleri arasında yer almaktadır. Ve öylesine pervasızca hazırlanan yasa tasaklarına göre, “terörist faaliyetlerin izlenmesi” adı altında her türlü iletişimin (elektronik iletişim dahil) kesin denetime alınması ve gerektiğinde kesilmesi yetkisi “devlet görevlilerine” verilmek istenmektedir. Sorun, basit bir telefon dinleme sorunu olmaktan çıkmış, tüm iletişimin düzenli ve sürekli olarak denetlenmesi konusu haline dönüşmüştür. Ve üstelik bu “izleme”ler hiçbir şekilde “mahkeme kararı” vb. ile kayıt altına alınmayacaktır. Böylece, kişilerin telefon görüşmelerinden internet girişlerine ve izledikleri televizyon programlarına kadar her şeyin kayıt altına alınması amaçlanmaktadır. Bu yolla, kişilerin herhangi bir konudaki “kişisel düşünceleri” kolayca belirlenebilecektir. Kişiler, düşüncelerini ifade etme özgürlüğünü kullanmadan “kişisel düşünceleri” öğrenilebilecek ve bunlar içinde “zararlı” olanlar “izleyici”nin vereceği karara göre denetim altına alınabilecektir.

Bu düzenlemelere paralel olarak “gözetim” koşulları da değiştirilmektedir. Herhangi bir kişi “suç işleme eğilimi” içinde olduğu düşünüldüğünde, 7 ile 90 gün süreyle gözaltında tutulabilecek ya da belli yerde ika-

* Eczanelerden alınan tüm ilaçların “kişisel bilgi” kayıtlarına geçirilmesi planlanmaktadır. Böylece kişinin hangi ilaçları aldığı kayıtlarda yer aldığından, yanında bulunduracağı “kayıt dışı” bir ilaç -ki bu bir ağrı kesici olabilir- kişiyi “yasadışı” konumuna sokabilecektir ve bu da “özgürlüğün” kısıtlanması için bir neden oluşturacaktır.

** Ne zaman? Örneğin, kişinin aldığı ücretin düşük olduğunu, ücretlerin artırılması gerektiğini düşünen, düşüncesini işyerinde açıklayan bir işçi ya da sendikacı olduğunu varsayalım. Bu düşüncesinin “işveren” için “zararlı ve tehlikeli düşünce” olduğu koşullarda, işçinin kişisel tüketim bilgileri deşifre edilebilecek ya da bu bilgilerde “açığı” bulunmaya çalışılacaktır.

met etmeye zorunlu kılınabilecektir. Bu gözaltı koşulları 11 Eylül sonrasında ABD’de hemen uygulamaya sokulmuştur. Ve sonuçta 7.000 kişi, hiçbir gerekçe gösterilmeksizin gözaltına alınmış ve Kasım ayı sonu itibarıyla “resmen” 47 ayrı ülke vatandaşı olan 600 kişi halen gözaltında tutulmaktadır.*

Tüm bunların bir sonucu olarak, yapılan ve yapılacak olan yasal düzenlemelerle “her insanın suçlu olduğuna mahkemece karar verilene kadar masum sayılacağı” hukuk ilkesi ortadan kaldırılmaktadır. Herkesin “potansiyel suçlu” olarak kabul edilmesine dayanan bu yasal düzenlemelerle varılmak istenen hedef, kişinin “**suçsuzluğunu ispatlamakla yükümlü**” hale getirilmesidir.

Görüleceği gibi, “terörizme karşı savaş” paravanası altında yapılan ve yapılması planlanan yasal düzenlemeler ve uygulamaların ortaya çıkardığı tablo G. Orwell’in “1984” adlı romanıyla büyük benzerlik göstermektedir. Aralarındaki tek fark, yapılanların somut gerçek, “1984”ün ise sadece bir roman olmasıdır.

Bilineceği gibi, Orwell’in “1984” adlı romanı troçkist bakış açısıyla “Stalinizm” eleştirisi olarak kaleme alınmıştır. 1980’de yarıdıcılığını baba Bush’un yaptığı R. Reagan’ın ABD devlet başkanı olmasıyla birlikte “1984” romanı anti-komünist propagandanın temel araçlarından birisi haline getirilmiştir. “1984” romanındaki “Big Brother” (yani komünist yönetim), kişilerin özel yaşamını kameralarla izlemekte ve “gerekli gördüğünde” müdahale etmektedir. Amerikan emperyalizminin “1984” romanıyla yürüttüğü anti-komünist propagandanın amacı, komünizmin, insanların özel yaşamlarını bile izleyen ve bunlara müdahale eden “karanlık” bir diktatörlük yönetimi olduğunu sıradan insanın bilincine yerleştirmektir. Ancak, Sov-

yetler Birliği’nin dağıtılmışlığı koşullarında emperyalist sistemin eskisi gibi yönetilemez hale gelmesiyle birlikte, tüm toplumsal ve bireysel yaşamın “romansal” değil, gerçek ve somut olarak izlenmesi ve kayda geçirilmesi gündeme gelmiştir. Bunun üzerine hemen hemen tüm emperyalist ülkelerde “*Big Brother*” adıyla televizyon programları yapılmaya başlanmıştır. Ülkemizde “*Biri Bizi Gözetliyor*” adıyla yayınlanan bu program, insanları, toplumsal ve bireysel yaşamlarının sürekli izlenmesine alıştırmayı amaçlamaktadır. Ve bu tür programlar 11 Eylül sonrasında değil, iki yıldan beri yayınlanmaktadır. Bu olgu, yapılan yasal düzenlemelerin “terörizmle savaş”la uzaktan yakından ilgisi olmadığını da göstermektedir.

Bugün herkesin açıkça görmesi ve kavraması gereken gerçek, emperyalist ülkelerde burjuva hukukunun yerine (ki buna “pozitif hukuk”da denilmektedir) “**doğal hukuk**” geçirmektedir.** Yani “**doğa yasaları**”nın işlediği ve herkesin buna uyduğu bir toplum tasarlanılmaktadır. Ve herkesin çok iyi bileceği gibi (ya da yaşayarak öğreneceği gibi) bu “doğal yasa” tek bir maddeden oluşur: **Güçlü olan ayakta kalır.**

George W. Bush yönetiminin ABD’de uygulamaya soktuğu askeri mahkemelerle görünür hale gelen somut gerçek, **emperyalistlerin ülkelerini ve dünyayı eskisi gibi yönetemedikleridir.** On yıl önce Sovyetler Birliği’nin dağıtılmışlığı ile dünya çapında zafer kazandığını ilan eden emperyalizm, bu süre içinde hiçbir şeyin istediği ve beklediği gibi gelişmediğini görmüştür. Dünya çapında devrimci mücadeleler olabildiğince geri çekilmiş ve dünyanın neredeyse tamamı emperyalist ülkelerin açık pazarı haline gelmiş olmasına rağmen, birbiri ardına patlak veren ekonomik ve siyasal krizler ve bu krizler karşısında IMF’den NATO’ya kadar em-

* Bugün 11 Eylül saldırısını gerekçe yaparak çıkarılan yeni gözaltı koşulları, kapitalizmin ilk dönemlerinde İngiltere ve Fransa’da yürürlüğe sokulan “**serserilik yasası**” ile büyük bir benzerlik gösterir. Marks’ın *Kapital*’de ayrıntılı olarak ortaya koyduğu gibi, 15. yüzyılın sonundan başlayarak mülksüzleştirilenlere karşı kanlı yasalar çıkarılmıştır. “Serserilik yasası” olarak bilinen bu yasalarla, önce zorla toprakları ellerinden alınan, evlerinden atılan ve işsiz-güçsüz serseriler haline getirilen tarımsal nüfus, kırbaçlanarak, damgalanarak, yasalar yoluyla işkence edilerek, ücret sisteminin gerektirdiği disipline sokuluyordu. Daha ayrıntılı bilgi için bkz. Marks, *Kapital*, Cilt: 1, s. 751-759

** Doğal hukukun ideolojik temeli Hıristiyanlık teolojisinde bulunmaktadır. Tüm dinlerde de yer alan “ilk günah”, yani Adem ile Havva’nın “cennetten” kovuluşu, insanın “doğal” özünü gösterir. Bir başka deyişle, insan, “ilk günah”la lekelenmiştir, dolayısıyla, her koşulda “günah” işleme eğilimindedir, yani tüm insanlar “potansiyel olarak suçludur”. Dolayısıyla, “insani yasalar”, her durumda bunu gözönünde tutmalı ve yasa koyucu bu durumu dikkate almalıdır. Hıristiyanlığın eşitlik anlayışı da bu “ilk günah”la belirlenmektedir ve tüm insanlar bunla eşittirler. Bir diğer deyişle, hıristiyanlığa göre, insanlar eşit kılan, onların “potansiyel olarak suçlu” olma nitelikleridir.

peryalist kuruluşların çaresiz kalışları, emperyalizmin dünyayı eskisi gibi yönetemediğinin açık olguları durumundadır.

Son on yıl içinde emperyalist ülkeleri etkileyen iki büyük ekonomik kriz (1993 ve 1997) patlak vermiş ve bugün ise son yirmi yılın en büyük ve genel krizini yaşamaktadırlar. Bu yeni kriz öylesi boyutlara ulaşmıştır ki, Amerikan emperyalizmini zorlayan “dünyanın ikinci ekonomik süper gücü” **Japon emperyalizmi** kendi içine kapanmış ve “global ekonomi” üzerindeki gücünü yitirmiştir. Başta Amerika olmak üzere emperyalist ekonomiler son kırk yıl boyunca olağanüstü boyutlarda **askerileştirilmiş** olmasına karşın askeri mallara olan talep son on yılda giderek azalmıştır. Sermayenin aşırı üretimi büyük çokuluslu tekellerin kâr oranlarının aşırı düşmesine ve giderek değersizleşmesine yol açmaktadır. Büyük çokuluslu demir-çelik, otomotiv, uçak ve enerji teellerinin zararları büyürken, birkaç yıl önce sine kadar kendi alanında en büyük olan tekeller ya iflas etmekte ya da “*fusion*” adı altında kendilerini tasfiye etmektedirler. Diğer yandan emperyalist ülkelerde işsizlik azaltılmadığı gibi sürekli artma eğilimi içine girmiştir. Tüm bunların yanında, kendi söylemleriyle ifade edersek, “*ekonomik resesyon*” tüm emperyalist ülkeleri etkisi altına almış olmasına karşın alınan “önlemler” hiçbir işe yaramamıştır.

Diğer yandan IMF'nin geri-bıraktırılmış ülkeler üzerindeki gücü ve yaptırımını olağanüstü boyutlara ulaşmış olmasına rağmen, bu ülkelerdeki ekonomik krizler (Türkiye ve Arjantin örneğinde olduğu gibi) derinleşerek devam etmektedir.

Sözün özü, bugün emperyalist sistem tam bir belirsizlik içine girmiştir. Emperyalist ülkeler ve uluslararası emperyalist finans kuruluşlarının tüm “öngörülerini” yanlış çıkmıştır. Bugün gündemde olan geri-bıraktırılmış ülkelerin “iflas” etmesidir. Emperyalizm, şirket iflaslarından **devlet iflaslarına** doğru yol almaktadır. Başta IMF olmak üzere tüm emperyalist finans kuruluşlarının bu gelişmeler karşısında etkisiz ve çaresiz duruma düşmeleri, kaçınılmaz olarak olayları kendi seyrine bırakılması eğilimini güçlendirmektedir. “Doğal ayıklanma” (natural selection) tek seçenek gibi görünmektedir. Bu “doğal ayıklanma” sürecinde sözkonusu olan tek tek kapitalist şirketler değil devletler olduğundan, sonuç kaos ve “sosyal pat-

lama”dır.

Bugün “terörizme karşı savaş” söylemiyle gündeme getirilen demokratik hak ve özgürlüklerin sınırlandırılmasının, bir başka deyişle burjuva hukukunun rafa kaldırılmasının ardında yatan, bu kaos ve “sosyal patlama” beklentisidir. Bu beklenti, geri-bıraktırılmış ülkelerin iflasıyla birlikte ortaya çıkacak ülke içi “kargaşa” ve emperyalist tekelere yönelik düşmanlık ve saldırganlık yanında **emperyalist metropollere yönelik büyük bir göç dalgasının** başlayacağı endişesini de beraberinde getirmektedir. Bu nedenlerden dolayı, emperyalist ülkeler demokratik hak ve özgürlüklerle, yasalarla ellerinin kollarının bağlanmasını ortadan kaldırmaya çalışmaktadırlar. Sözcüğün tam anlamıyla, **her türlü denetimden** (yasama ve yargı denetiminden) **uzak yürütme gücüyle** yeni döneme hazırlık yapmaktadırlar. Yapılan yasa değişikliklerinin amacı, yasama ve yargı gücünün karşısında mutlak egemenlik ve üstünlük sağlamış bir **yürütme gücü** oluşturmaktır. Bu yürütme gücü, her türlü ülke içi yasama ve yargı denetiminden uzak tutulacağı gibi, her türlü uluslararası anlaşmalardan ve diplomatik kurallardan da arındırılmaktadır. Bu yolla, istenildiği zaman herhangi bir ülkeye askeri ve idari müdahalede bulunmanın koşulları oluşturulmaktadır. “Ulusal onur”, “ulusların kendi kaderini tayin hakkı”, “ülkelerin iç işlerine karışmama” kuralı bir yana bırakılmaktadır.

Bugün kimilerinin “globalleşme” olarak, kimilerinin “imparatorluk” olarak sundukları bu gelişmeler, emperyalizmin sorunlar karşısında içine düştüğü **çaresizliktir**. Sovyetler Birliği'nin “bertaraf edilmesiyle” sistemin bastırılmış, üstü örtülmüş tüm iç çelişkileri açığa çıkmış ve denetlenemez hale gelmiştir. Bu duruma karşı bugün için buldukları tek yol, yasama ve yargı denetiminden kurtarılmış, olağanüstü yetkilere sahip yürütme gücüdür. ABD'nin askeri mahkemeleri de, demokratik hak ve özgürlükleri ortadan kaldıran “anti-terör yasaları” da tümüyle bu çabanın ürünleridir ve belirsizliğe karşı bir hazırlıktır.

Bu hazırlıkların da işe yaramayacağı ve emperyalizmi kurtaramayacağı, sadece **tarihsel ve kuramsal olarak değil, somut olarak da** bugünden görülmektedir.

Bugün emperyalist sistem tam bir kaos içindedir. En hafif sözcükle, emperyalist sistemin geleceği belirsizlik içindedir. Popüler

deyişle, emperyalist ülkeler de, çokuluslu te-keller de “önerilerini görememektir”ler. Sov-yetler Birliği’nin dağıtılmışlığı ile dünyanın tüm toprakları ve pazarları emperyalizmin ayaklarının altına serilmiştir. Kendi mallarını satabilmeleri için ulusal, siyasal ve ideolo-jik hiçbir engelle karşı karşıya değillerdir. Sermaye, uluslararası piyasalarda istediği gibi serbestçe ve kuralsız olarak hareket edebilmektedir. Buna rağmen, 1993’de, 1997’de ve 2001 yılında aşım-üretim buhran-ları patlak vermiş ve sonuncusu **tüm em-peryalist ülkeleri** etkisi altına almıştır. Bugün emperyalist sistemin karşı karşıya olduğu temel sorun, pazarların olağanüstü genişleme-sine rağmen emperyalist mallara karşı iste-nilen ölçüde talep yaratılamamasıdır. Bunun sonucu olarak, emperyalist ülkeler için yeni talep yaratmak yaşamsal öneme sahiptir. Düne kadar sosyalist bloğun varlığına dayanan emperyalist ülkeler arası dayanışma ve entegrasyon, günümüzde eskisi gibi işle-memektedir. 1997 Asya Krizi sonrasında Japonya’da görüldüğü gibi, tek tek emperya-list ülkelerin kendi denetimlerinde tuttukla-n pazarlarında meydana gelen sorunlar doğ-rudan kendileri tarafından çözümlenmek ve sonuçlarına katlanmak zorunda bırakılmaktadı-r. Bu da, her emperyalist ülkenin ya da ülkeler grubunun **kendi** pazarlarında karşıla-şabileceği **hertürlü** soruna karşı **kendi başına** hazırlık yapma ve müdahale etme zorunluluğu ortaya çıkarmıştır. Bunun anla-mı ise, Amerikan emperyalizminin geçmiş dönemdeki gibi, emperyalist sistem içindeki tüm sorunlar karşısında **emperyalist ül-keler adına** (“dünya jandarması”) müdahale etmeyeceğidir. Artık Amerikan emperyaliz-minin sistem içindeki sorunlara müdahale etmesinin koşulları değişmektedir. Bundan sonra yapacağı her müdahale karşılığında diğer emperyalist ülkelerden, geçmiş dö-nemlerle kıyaslanmayacak ölçüde, bedel almak durumundadır. Bunun en basit karşılığı ise, diğer emperyalist ülkelerin kendi iç pa-zarlarına Amerikan tekkellerinin girmesini engelleyen düzenlemelerin ya da yasaların ortadan kaldırılmasıdır.

Bu öylesine yalın bir istektir ki, Ameri-kan emperyalizminin “globalizm” propagan-dasında açıkça ifade edildiği gibi, her türden “ulus-devlet” kavrayışı bir yana bırakılmak zorundadır. (Tabii Amerikan emperyalizmi-nin kendi “ulus-devleti” bu zorunluluğun dışında kalmak koşuluyla.)

Yugoslavya’nın parçalanması sürecinde ve son olarak Kosova sorununda açıkça görüldüğü gibi, Amerikan emperyalizminin askeri ve ekonomik gücü olmaksızın diğer emperyalist ülkelerin sorunları çözebilmesi olanaksız durumdadır. Bu da, diğer emperyalist ülkeleri, özellikle Batı-Avrupa’nın emperyalist ülkelerini (AB) “yeni” arayışlara yöneltmiştir. İşte bu “yeni” arayış, “yeni” bir **Avrupa Ordusu** kurulması girişimiyle somutlaşmaktadır. Avrupa Savunma ve Gü-venlik Kimliği (ASGK) olarak ifade edilen Avrupa Ordusu, AB bünyesinde yer alan emperyalist ülkelerin (özellikle Almanya ve Fransa) kendi pazarlarına ilişkin sorunlarda müdahale gücü olarak oluşturulmaktadır. Ve herkesin bileceği gibi, emperyalizmin pa-zar sorunu, pazarın sürekliliği, istikrarlılığı ve genişliği ile belirlenir. Pazarların sürekliliğini, istikrarını ve genişliğini etkileyen ya da bo-zan herşey Avrupa Ordusu’nun müdahale-sini gerekli kılmaktadır. Ve yine herkesin bil-diği gibi ordu, silah, asker, uçak ve donan-ma demektir. Bunlar da en bilinen **zor araçlarıdır**.

Avrupa Ordusu’nun kuruluşu, AB’nin emperyalist ülkelerinin dünya çapında aske-ri faaliyetlerini artırmaları ve genişletmeleri anlamına gelmektedir. Dolayısıyla askeri güç kullanacak olan taraf, bu güce karşı olası direnmeyi ve saldırıyı da hesaba katmak zorundadır. AB’nin emperyalist ülkeleri, ABD’den farklı olarak, kendi pazarlarıyla iç içe-dir, çoğuyla sınırdadır. Bu yüzden, askeri güç kullanımı karşısında, “ülke içi ve sınır güvenliği”, ABD’ye göre çok daha büyük öneme sahiptir. Kendi söylemleriyle bu “gü-venlik kaygısı”, kaçınılmaz olarak pek çok demokratik hak ve özgürlüklerin sınırlandırılmasını, denetim altına alınmasını gündeme getirmektedir. Diyebiliriz ki, Avrupa Or-dusu’nun kurulmasıyla (operasyonel bir güç haline gelmesiyle) birlikte, demokratik hak ve özgürlükler Avrupa için lüks haline gel-mektedir. Sorun, Avrupa için “**güvenlik mi, özgürlük mü**” sorusu haline dönüşmüştür.

Sözün özü, Avrupa Birliği, oluşturulacak Avrupa Ordusu’yla kendi pazarlarına doğru-dan müdahale edecek bir askeri güç haline gelmektedir. Artık Avrupa’da “siyasal öz-gürlükler” değil, **siyasal zor** gündemdedir.

Avrupa Ordusu’nun ortaya çıkaracağı di-ğer konu ise, bu ordunun finanse edilmesi ve donatılmasıdır. Özellikle Almanya açısın-dan büyük bir öneme sahip olan bu konu,

bir yandan **devlet harcamalarının artması ve devletin askeri müdahale koşullarına uygun olarak yeniden yapılanmasını** gerekli kılarken, diğer yandan **askeri mallar üretiminin artırılmasını** gerekli kılmaktadır. Devlet harcamalarının ve askeri mallar üretiminin artırılması ekonomik nitelikte olmakla birlikte, devletin askeri müdahale koşullarına göre yeniden yapılandırılması, sözcüğün tam anlamıyla **siyasaldır ve siyasal yönetimle ilgilidir**. Bu da, devlet ile birey arasındaki ilişkinin, yani demokratik hak ve özgürlüklerin yeniden tanımlanmasını ve biçimlendirilmesini zorunlu kılmaktadır.

Öte yandan, AB'nin dünya pazarlarına askeri güç olarak girişi, aynı zamanda pazarların sınırlarının belirlenmesini gündeme getirmektedir. Bir başka deyişle, emperyalist pazarların yeniden paylaşılması zorunlu hale gelmektedir. Emperyalist ülkelerin as-

keri güç kullanacakları pazarların belirsizliği, emperyalist güçler arasında siyasal ve askeri çatışma olasılığını güçlendirecektir. Bu çatışmaların askeri plana yansıyor yansımaya-acağı, emperyalist ülkeler arasındaki çelişkinin ulaşılmış olduğu seviyeye ve emperyalist ülkelerin IMF, NATO vb. uluslararası resmi örgütlenmelerinin etkinliğine bağlıdır.

Kısacası, dünya, 1991 öncesindeki gibi değildir. Emperyalist ülkeler geleceği görememektedirler. Belirsizlik kaos yaratmakta ve kaos büyük korkular oluşturmaktadır. Korkunun ve zorun olduğu yerde demokrasi, demokratik hak ve özgürlüklerden söz etmek sadece safillik olacaktır. Böyle bir ortamda burjuva demokrasisi ya da demokratik hak ve özgürlükler üzerine yapılacak her türlü tartışma ve düşünce, korkunun ve zorun egemenliği altında kolayca bir yana bırakılacaktır.

“İşkenceyi bile düşünme zamanı”

Jonathan Alter
“Time to Think About Torture”
Newsweek, 5 Kasım 2001

Öfkenin doruğa çıktığı bu sonbahar ayında, bir liberal bile işkenceyi düşünebilme çizgisine geldiğini görebiliyor. Tamam, lastik hortumlardan filan söz etmiyorum. En azından burada, yani ABD’de bunlar olamaz. Ama, Amerikan tarihinin en büyük suçuyla ilgili soruşturmayı harekete geçirecek birşeyler yapılmalı. Şu anda, 11 Eylül intihar uçağı kaçırma eylemlerinin 4 zanlısı da, konuşmayı reddediyorlar.

Bunları, en azından psikolojik işkenceye tabi tutamaz mıyız? Örneğin, silahlı kuvvetlerimizin Panama’da veya başka yerlerde denediği “ölen tavşanların çığlıkları ve yüksek volümlü rap müziği dinletme” gibi yöntemler uygulayabiliriz. Ya da, “gerçek serumu” adlı sıvıyı, bu kişilere zorla zerk etme gibi birşey yapılamaz mı? Bazılarımız, kanunların uygulanması konusundaki düşüncelerimizin değişmemesi gerektiğini söylüyorlar. Ama bu kişiler ne yazık ki, 11 Eylül öncesi zamanlarda kalmışlar. Halbuki , artık aynı ülkede, yani 10 Eylül Amerika’sında yaşamıyoruz.

Anayasa, İntihar Belgesi Değildir

Eski Başyargıçlardan Robert Jackson’ın ünlü bir deyişi vardır:
“Anayasa, bir intihar belgesi değildir” diye..

Senato’da görüşülen yeni anti-terör yasaları, savaş zamanında hükümetlerin sorgulanabilmesine olanak sağlayan, ifade özgürlüğü gibi temel hakları tehdit etmiyor. Yeni yasa, telefonların daha kolay dinlenmesine olanak sağlıyor.

Aslında, dünyamız, bizim kadar değişmedi. İsraililer, işkencenin moral tartışmasını yıllardır yapıyorlar. 1999 yılına kadar “sarsma” adı verilen bir sorgulama tekniğinin kullanılması yasaldı. Karanlık bir odada sorgudaki kişinin başının üzerinde leş gibi kokan bir torba asılı tutulurdu. Bir yandan da psikolojik baskı uygulanırdı. Şu anda bile İsrail’de, zamana karşı sorgulama yapıldığı durumlarda bir miktar fiziki işkenceye tolerans gösteriliyor. Örneğin, zanlıdan bilgi almanın, yüzlerce kişinin hayatını kurtaracağına inanılan durumlarda. Bunun ne zaman uygulanacağına karar vermek, yasa uygulayıcılara kalmıştır.

Yargıdan Polise İşkence İzni

Harvard Üniversitesi Hukuk Profesörlerinden Alan Dershowitz, İsraililerin bu uygulamasını, 20 yıldır yasayı uygulayanlara yani güvenlik kuvvetlerine yapılmış bir haksızlık olarak nitelemiştir. Dershowitz’e göre, “işkence kararı” gibi bir karar, yargı organlarınca alınmalı ve böylece polise yetki verilmelidir. Dershowitz, “Ben işkenceyi savunmuyorum. Ama eğer yapa-

caksanız, en azından yargının onayını almanız gerekir” tezini savunur.

Fiziki işkence belki olmaz ama, “gerçek serumu” adı verilen Sodium Pentotal denenebilir. FBI da bunu çok istiyor. Ve bence, bu şans onlara verilmeli.

İşkence Yöntemleri

Bazı işkence yöntemleri gerçekten işe yarar. Örneğin, 1980’li yılların azılı teröristi Abu Nidal’i çözmek için Ürdünlüler, ailesini tehdit etme yöntemini kullandılar. 1993 yılındaki Dünya Ticaret Merkezi saldırısının arkasındaki teröristi çözmek için Filipinliler, zanlılardan birini İsrail’e teslim etmekle tehdit ettiler. Büyük acılar içeren İslami adalet de, Müslümanların boyun eğecekleri bir tehdit olabilir.

Fiziki işkenceyi yasal hale getiremeyiz. Bu Amerikan değerlerine aykırıdır. Ama şu anda bile, dünya çapında insan hakları ihlallerine karşı çıkarken, bir yandan da teröre karşı mücadele yöntemleri konusunda biraz daha esnek düşünebilmeliyiz. Örneğin, mahkeme kararı ile psikolojik işkence uygulayabilmek gibi. Ya da, bazı zanlıları, biraz daha acımasız olabilen mütefiklerimize teslim edebilmek gibi. Biraz ikiyüzlülük gibi görünse bile.

Öyle ya, hiç kimse bu işlerin nezaket içinde olacağını söylemedi.

Çevrecilikten Emperyalist Pazar Paylaşımına ya da Alman Yeşiller Partisi'nin Traji-Komedyası

11 Eylül olaylarının ardından başlatılan Amerikan emperyalizminin başını çektiği “terörizme karşı savaş”, Ekim başında Afganistan’a yönelik Amerikan ve İngiliz askeri saldırılarıyla “beklentilere uygun” gelişim göstermiştir.

Afganistan’a yönelik ABD ve İngiliz askeri saldırıların başlamasıyla birlikte, başta Türkiye ve Almanya olmak üzere, pek çok ülke Afganistan’a askeri birlik göndermek için kararlar almaya başlamıştır. Türkiye’nin “demokratik sol”cusu B. Ecevit hükümeti “90 bordo bereli”nin Afganistan’daki savaşa gönderilmesine karar verdiğini açıkladığında, Almanya’nın “sosyal-demokrat” başbakanı Schröder ile “yeşilci, çevre korumacı, hümanist ve pasifist” Dışişleri Bakanı J. Fischer, tüm karşı çıkışları etkisiz kılarak Afganistan’a 3.900 asker gönderme kararı aldı.

Sosyal-demokrat, “üçüncü yolcu” İngiliz İşçi Partisi’nin başkanı Tony Blair daha olayların ilk anından itibaren ABD’nin yanında yer alarak sosyal-demokratların “terörizme karşı savaş”ta öncülüğünü de ele geçirmiş ve bu sayede İngiliz uçakları ve askerleri savaşın ön saflarında yerini almıştır.

“Terörizme karşı savaş” paravanası altında Afganistan’da başlatılan savaşın içinde yer alan ve yer almak isteyen ülkelere ve hükümetlerine bakıldığında, ilk göze çarpan olgu, çoğunluğunun “hümanist, pasifist” görünümümlü sosyal-demokrat tanımlı kişi ve partilerden oluştuğudur. Böylece, bir kez daha sosyal-demokratların savaş karşısındaki konumları ve tutumları, bir başka deyişle, sosyal-demokrat partilerin ikiyüzlülükleri kamuoyunun önüne konulmuştur.

Şüphesiz tarih tekerrürden (yineleme-den) ibaret değildir. Ancak ideolojiler ve po-

litikalar, sınıfsal konumlar değişmediği sürece, tüm tarih, aynı kesimlerin aynı olaylar karşısında benzer tutumlar sergilediklerine tanık olmuştur. İşte tarihin bu tanıklığı, Afganistan’a yönelik emperyalist saldırılarla birlikte bir kez daha olayların niteliğini ve içinde yer alanların tutumunu kavramada güvenilir bir kaynak olmaktadır.

Bugün için unutulmuş ya da unutturulmuş olan tarihsel gerçeklerden birisi de, sosyal-demokrat hareketin Marksist hareketten ayrışmasının temel unsurunun **emperyalist savaş** konusundaki tutum olduğu gerçeğidir.

1800’lerin sonlarına doğru Marksist hareketin ilk büyük kitle partisi olan Alman Sosyal-Demokrat Partisi ve onun yönetimindeki II. Komünist Enternasyonal’in Birinci yeniden paylaşım savaşı karşısında “anayurdun savunulması” söylemiyle kendi emperyalist devletlerinin saflarında yer almalarıyla birlikte, sosyal-demokrasi ile Marksizmin yolları kesin olarak ayrılmıştır.

I. paylaşım savaşının başlamasından iki yıl önce, 1912 yılında İsviçre’nin Basel kentinde toplanan ve içlerinde Alman Sosyal-Demokrat Partisi’nin de yer aldığı dünya sosyalist partileri “*Aurupa’da yaklaşmakta olan savaş, bütün hükümetlerin ‘canice’ ve gerici bir girişimleri olarak gördüklerini ve bu girişimin devrimi hızlandırarak kapitalizmin yıkılmasını çabuklaştıracaklarını*” ilan etmişlerdir.

Ancak 1914 yılında savaş patlak vermiş ve sosyal-demokrat partilerin çoğu, kendi hükümetleri ile burjuvazisinin yanında yer almışlardır. Bu yer alışı başını **Kautsky**’nin çektiği Alman Sosyal-Demokrat Partisi’nin tutumu belirleyici bir yere sahiptir.

2 Aralık 1914 günü Alman meclisinde savaş harcamalarına ilişkin yapılan oylamada Alman Sosyal-Demokrat Partisi olumlu oy kullanmıştır. Bu oylamada karşı oy kullanan tek milletvekili **Karl Liebknecht** olmuştur.

Bu olay, K. Liebknecht ve R. Luxemburg'un partiden ayrılarak "Spartaküs Birliği" adıyla yeni bir parti kurmalarıyla sonuçlanırken, Alman Sosyal-Demokrat Partisi, bu tarihten itibaren Alman emperyalizminin sadık ve güvenilir bir siyasal partisi haline dönüşmüştür.

Bu tarihsel olay, aynı zamanda "sosyal-şovenizm" in ortaya çıkışıdır da. Yani sözde sosyalist, pratikte ise kendi ülkesinin emperyalist politikalarının savunucusu olan sosyal-şovenizm, sosyal-demokratların ikinci bir adı haline gelmiştir.

I. yeniden paylaşım savaşıyla birlikte sosyal-demokratların emperyalist savaşın savunucusu ve destekçisi haline gelişleri, uzun yıllar süren "banş" dönemleri boyunca bir yana bırakılmış ve bu dönemlerde sosyal-demokratlar hızlı bir "banşçıl" görünüm sergileyebilmişlerdir.

Ancak ortaklık ne zaman karışsa, emperyalist yayılmacı ya da sömürgeci savaş patlak verse, hemen her durumda sosyal-demokrat partiler kendi hükümetlerinin yanında yer almışlardır.

Alman Sosyal-Demokrat Partisi'nin tarihi, küçük-burjuva ideolojisinin ve küçük-burjuva pasifizminin (banşçılığının) nasıl iki yüzlü davrandığını, zikzaklar çizdiğini, kendi ülkesinin emperyalist savaş ve girişimlerini haklı ve mazur gösterdiğini sergileyen bir tarih olmuştur. Bu yönüyle, Alman Sosyal-Demokrat Partisi'nin tarihi, Almanya başta olmak üzere, tüm emperyalist ülkelerdeki küçük-burjuva hümanistlerinin, banşseverlerinin ne olduklarını ve hangi olaylar karşısında nasıl bir tutum takınacaklarını ortaya koyan özelliklere sahiptir.

Afganistan'a yönelik emperyalist saldırıyla birlikte Almanya'nın asker göndermesine ilişkin olarak Alman parlamentosunda Kasım ayında yapılan oylamada Yeşiller (*Grünen*) partisinin tutumu, bu küçük-burjuva banşseverlerin (pasifistlerin) tutumu, I. Paylaşım Savaşında Alman Sosyal-Demokrat Partisi'nin savaş bütçesine olumlu oy vermeleriyle benzer bir gelişme göstermiştir.

Bitmez tükenmez insan hakları savunucusu, ulusların kendi kaderlerini tayin hakkının yılmaz bekçisi vs. görünümü altında

yıllar boyu propaganda ve faaliyet yürüten Alman Yeşiller Partisi, Afganistan'a asker gönderilmesi kararını oybirliği ile desteklerken, tek dayanakları "terörizmin insanlık suçu" olduğu, böyle bir tehlike karşısında pasifist bir tutumun terörizmi desteklemek anlamına geleceği demagojisi olmuştur.

Tıpkı Kautsky'nin 1914 yılında yazdığı gibi, "sakin tartışmalara en az elverişli olan zaman, savaş günleridir... Bugün pratik sorun şudur: Kişinin ülkesinin zaferi ya da yenilgi" ne benzer biçimde, Alman Yeşiller Partisi de "terörizme karşı zafer ya da yenilgi" söylemiyle Afganistan'a asker gönderilmesini onaylamıştır.

Böylece, Alman küçük-burjuvazisinin bu pasifist, çevreci ve hümanist Yeşiller Partisi, kendi atalarının yolundan bir milim ayrılmaksızın, kendi ülkesinin emperyalist politikalarının yılmaz bir savunucusu konumuna yükselmiştir.

Afganistan'a yönelik emperyalist savaş, bir yandan ulusların kaderlerini tayin hakkı ve ülkelerin iç işlerine karışmama ilkesinin emperyalist ülkeler tarafından nasıl ayaklar altına alındığını gösterirken, diğer yandan kendilerini banşsever, hümanist vb. olarak sunan tüm sosyal-demokrat ve çevreci kesimlerin emperyalist politikaların basit bir aleti olduğunu da göstermiştir.

"Artık hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktır", "yeni bir dönem başlamıştır" söylemleri ne denli yaygın olarak kullanılıyor olursa olsun, olanlar, emperyalizmin klasik, alışılmış ve denetimsiz yayılmacılığı ve sömürgeci politikasından başka birşey değildir. Ve tüm bu gelişmelerle görünür hale gelmiştir ki, son 75 yıl boyunca dünyada hüküm süren kurallar ve ilkeler (temel hak ve özgürlüklerden, devletler arası ilişkilere ve ulusların kendi kaderlerini tayin hakkına kadar), sadece emperyalist sisteme karşı bir gücün, SSCB'nin varoluşu ile belirlenmiş ve ayakta kalabilmiştir. Bugün tüm halklar ve uluslar, emperyalizmin dizginsiz ve denetlenemez saldırganlığı ve sömürgeci politikaları ile karşı karşıyadırlar. Bu emperyalist saldırganlık hiçbir kural ve ilke tanımamaktadır ve tanımayacaktır. Emperyalist ülkelerin sosyal-demokrat ya da çevreci partileri, kesin olarak ve geri dönülmez bir biçimde emperyalist politikaların safında yer almışlardır. Onlar, dün olduğu gibi bugünde, hiçbir biçimde ezilen halkların ve ulusların yanında değillerdir. Yollar ayrılmıştır.

Yugoslavya İçin “Yeşil Çözüm”(!)

[Kurtuluş Cephesi, Ağustos 1992, Sayı: 9]

Yeşillerden iki ileri unsur, eski Yugoslavya'daki iç savaşa askeri zorla müdahale edilmesini talep ettiler.

Burada önemli olan askeri zor talebinin nedenleri değil, “pasifist” bir hareket olan yeşillerin geldiği noktadır. Öyle ki, kurulduğu yıllarda aktif pasifistlikler yaparak gerçekleştirdikleri eylemler, ileri sürdükleri talepler gözler önünde daha tazeliğini korumaktadır. 8-10 sene önce bir NATO generalinin üzerine –bütün riskleri göze alarak (!)– bir şişe kan fışkırtan yeşil bir milletvekilinin aktif-pasifistliği daha hafızalardan silinmemişken; biri yeşillerin merkezinden, diğeri yeşillerin Avrupa Parlamentosu üyesi olan iki yeşilcinin aynı odaktan yardım –askeri zor– **istemeleri** düşündürücüdür.

Merkezi disiplin kalktıktan sonra, ele pay geçirmekte geç kalmamak amacıyla küçük-burjuvazinin başını çektiği, emperyalizm –dış– tarafından da hararetle desteklenen, kapitalizmin başlangıç aşamasının çok hızlı ve ilkel biçimde yaşandığı ortamda, küçük-burjuvazinin milliyetçilik tabanında hareket etmesi çok doğaldır ve doğası gereğidir. Bu ele pay geçirme, var olanı paylaşım mücadelesinin sertliği, sürekliliği her eski sosyalist ülkenin ve ülke ulusunun özel ve nesnel koşulları ve durumu tarafından belirlenir. Yani şu anda toplumun çekici gücü küçük-burjuvazinin sınıf çıkarlarının nerede yattığı, topluma ne kadar hakim olabildiği, toplumun dinamik güçlerini ne derece yönlendirebildiği somutluğu tarafından belirlenir. Bu, bütün eski sosyalist ülkeler için geçerliliğini korurken, biçim olarak her ülkede –ülke sınıflarının somut mevzi durumu aynı olmadığından ve kültürel, ulusal gelişim farklılıklarından– aynı rotayı izlemez. Çeklerle Slovaklar barış içinde birbirinden ayrılabilirken, Gürcistan ayrı bir gelişim izler. Bir “barış meleği” ve pasifist Şevardnadze, silahlı kuvvetlerin başına bizzat geçerek tehditler savurur. Tarihin, komünist partisi üyesinin kararlılığı elinden bıraktığında, proletarya için savaşmayı ve bu savaşı reddettiğinden, eline silahı vererek bizzat proletaryaya karşı savaşa yönelttiği için iyi bir örnektir bu ve unutulmaması gereken bir örnektir.

Eski Yugoslavya'daki durum biçimde farklılıklar göstermektedir. Burada vurgulanması gereken, ulusların barbar, zalim ve gözü dönmüş olduğu değil, topluma hakim olmaya çalışan küçük-burjuvazinin niteliksizliğidir; barbarlığı, zalimliği ve gözü dönmüşlüğüdür.

Yeşillerin Yugoslavya'daki iç savaştan duydukları rahatsızlık, kendilerini tepki göstermeye itti. Öyle ki, olayların artık kendi deyişleriyle “*pasifizm pur*” ile çözülemeyeceği herkes tarafından görünür duruma gelmişti. Ama gene de, emperyalizme yapılan askeri zor ile müdahale çağrısı, yeşillerin tümüne mal edilemez. Nitekim aynı gün, yeşiller merkezinden başka bir unsur bu çağrıya karşı çıkıp, “savaşla barış elde edilemez” diyerek kendisinin de bölgeye gideceğini ve yeşillerin içinde tartışılarak merkezin karar vereceğini açıklamıştır.

Eğer bir hareketin, hareket etme nedeninin özü pratiklik, mantıklılık ve pasifizm olursa, bu, biçimde çeşit çeşit yaldızlı süslemelere rağmen kendini dışı vuran

saptamaların zavallılığını göstermeyi engelleyemez. (Soyut içinde soyut teoriler üretme esprisi)

Yeşillerin bu talebini manşetten veren, bu iki unsurla röportaj yapan, yeşillere yakınlığı ile bilinen –ama burada sansasyon yakalamış “bağımsız” bir gazete olarak davranan– “*die Tageszeitung*”un 19.8.1992 tarihli sayısını kaynak göstererek, bu gösterdikleri nedenlerin “pratikliğini”, “mantıklılığını” ortaya koymaya çalışalım.

Bölgedeki barış hareketiyle yaptıkları tartışmaların odak noktası, esas sorusu “müdahalenin olup olmayacağı değil, nasıl olacağı”ydı. Ama bu anti-militaristler –tabii aynı zamanda anti-faşistler olarak– bunu kendilerine –ve tabanlarına– nasıl “yedireceklerdi”. Ama pratiklik onun da çaresini buluvermişti: “... **askeri çözüm yerine, canilere karşı polisiye bir müdahale**” deyimini herşeyi hallediveriyordu. Bu isim değişikliği nelere muktedirmiş meğer!

Eski Yugoslavya’da “**faşizmin öğeleri mevcuttur: Enterne kampları, iki tarafta da etnik temizleme ideolojileri, erkeklerin vahşice, ataerkil biçimde hakimiyet**”. Çağrılarını bunlara karşı savaşmak değil –bu onların işi olamaz zaten–, hazır güç emperyalizme sorunu askeri olarak çöz çağrısıdır. Bu da, ister istemez, emperyalizmin ve emperyalizmin askeri gücünün prestijinin yükselmesi ve gerekliliği imajının güçlendirilmesidir. Evet, çıktıkları nokta gerçekten de bu değildi.

Tabii sansasyon peşinde koşarak görevini yapan gazetecinin “müdahalede Almanların durumu” üzerine sorduğu soru işi biraz karıştırdı! Cevap kaçamaktır: “Bizim oraya müdahale düşüncemiz, Almanların bu müdahaleye katılma zorunluluğu demek değildir”. Almanların uluslararası müdahalelerde tarafsız kalma mecburiyetine sığınmışlardır. Ama az kalsın “usta” gazeteci müdahale isteyen yeşilciyi savaşa gönderecekti!

Yeşilci ve savaş. Varış noktası menzile girmeye başladı yavaş yavaş. Kendi davası için savaşmayan, başkasının davasına alet olur, savaşır. Tarafsızlık tarihe karışır.

İşte pasifizmin vardığı sonuç budur. Artık soyut içinde teori arayışı garip ve gülünç bir hale dönüşür, eklektizm de bir araç olarak yardımını esirgemeye başlar.

*Wie nur dem Kopf nicht alle Hoffnung schwindet,
Der immerfort an schalem Zeuge klebt,
Mit gier’ ger Hand nach Schätzen gräbt
Und froh ist, wenn er Regenwürmer finden!**

* “Ancak daima anlamsız şeylere yapışıp kalan,
Haris elleriyle toprakları kazarak define arayan
Ve bir solucan bulunca sevinen dar kafalılar,
Bütün ümitlerini kaybetmiyorlar”
(Goethe, *Faust*)

V. İ. Lenin Alman Şovenizmi ile Alman-Olmayan Şovenizm

BİLİNDİĞİ gibi, Alman şovenistleri, sözümona sosyal-demokrat –gerçekteyse artık ulusal-liberal olan– işçi partisi önderlerinin ve yöneticilerinin büyük bir çoğunluğunu etkileri altına almayı başarmış bulunuyorlar. Şimdi bunun, Potresov, Levitski ve hembası gibi Alman olmayan şovenistler için ne ölçüde geçerli olduğunu göreceğiz. P. B. Akselrod’un Almanca yazdığı broşürde gözünü budaktan esirgemeyerek, ama yanlış biçimde Kautsky’yi savunmasına ve ona “enternasyonalist” demesine aldırılmayarak, biz, adil davranmak gerekirse Kautsky’yi de aralarına kattığımız Alman şovenistleri üzerinde duracağız ilkin.

Alman şovenizminin özelliklerinden biri şudur: “Sosyalistler” –sosyalistler sözcüğü tmak içinde– kendi uluslanca ezilen ulusların dışındaki ulusların bağımsızlığından sözederler. Bunu doğrudan doğruya söylemeleriyle, söyleyenleri savunmaları, haklı göstermeleri; onlara kalkan olmaları arasında pek fazla fark yoktur.

Alman şovenistleri (ki aralarında *Die Glocke* adlı küçük dergiyi yayınlayan Parvus da vardır ve o dergiye Lensch, Haenisch, Grünwald ve Alman emperyalist burjuvazisinin geri kalan tüm “sosyalist” uşakları tayfası yazı yazmaktadır) örneğin Britanya tarafından ezilen halkların bağımsızlığından uzun uzadıya ve büyük bir istekle sözederler. Britanya’nın sömürgelerini nasıl utanmazca, vahşice ve gerici bir biçimde, vb. yönettiğini borazan çalarak bütün gücüyle ilan edenler, Almanya’nın yalnızca sosyal-şovenistleri, yani sözde sosyalist, eylemdeyse şovenist olanları değil, ama aynı zamanda tüm burjuva basınıdır da. Alman gazeteleri Hindistan’daki özgürlük hareketinden büyük bir iştihakla, habis bir coşkuyla, hazla ve vecd içinde söz ederler.

Alman burjuvazisinin neden habis bir sevinçle dolup taşıdığını anlamak kolaydır: Alman burjuvazisi, Hindistan’daki hoşnutsuzluğu ve Britanya aleyhtar hareketi körükleyerek kendi askeri durumunu iyileştirebileceği umundadır. Bu umutlar, kuşkusuz budalacadır. Nedenine gelince, milyonlarca ve milyonlarca insanın yaşamının, hele hele bu insanlar haliyle çok garip kişilerse, dışardan epey uzaklardan, yabancı bir dilde [yazılan yazılarla -ç.] –üstelik etki, sistemli değil de yalnızca savaş günleriyle sınırlıysa– etkilenebileceğini ciddi olarak düşünmek olanaksızdır. Alman emperyalist burjuvazisinin çabası, Hindistan’ı etkilemekten çok, kendi yüreğine su serpmeye, Alman halkını şaşırma ve halkın dikkatini ülke içinden alıp dışarıya çekme arzusunun sonucudur.

Ne var ki ortaya otomatik olarak şu genel, teorik soru çıkıyor: Bu tür savların sahteliğinin temelinde yatan şey nedir; Alman emperyalistlerinin

ikiyüzlülüğü nasıl yanılmaz bir kesinlikle ortaya dökülebilir? Bu savların sahteliğini gösteren, doğru, teorik yanıt, çok açık nedenlerle, yalanlarını örtme, gözlerden kaçırma, süslü sözlerle, her türlü sözlerle, dünyadaki her şeye, hatta enternasyonalizme ait her türlü sözle o yalanları başka bir kılgıya büründürme eğiliminde olan ikiyüzlüleri ortaya koymaya yarayan bir araçtır her zaman. Ne yazık ki, sözümona Almanya'nın "sosyal-demokrat" partisine mensup olan Lensch'ler, Südekum'lar ve Scheidemann'lar, Alman burjuvazisinin bu casusları bile, enternasyonalist olduklarında ısrar etmekte. İnsanlar hakkında, söylediklerine değil, yaptıklarına bakarak bir yargıya varmak gerekir. Asıl doğrusu budur. Rusya'da Potresov'un, Levitski'nin, Bulkin'le hempasının salt sözlerine bakarak onlara kim inanır? Hiç kimse.

Alman şovenistlerinin sahtekarlığı, düşmanları olan İngiltere'nin ezdiği halkların bağımsızlığı için avazları çıktığı kadar bağırırken, *bizzat kendi* ulusları tarafından ezilen halkların bağımsızlığı konusunda mütevazı, hatta bazan çok mütevazı bir biçimde sessiz kalmalarıdır.

Danimarkalıları alalım ele. Prusya Schleswig'i kendine kattığı zaman, bütün "Büyük" Devletlerin yapmayı alışkanlık haline getirdikleri gibi, Danimarkalıların oturduğu bir bölgeyi de zaptetti. Bu bölge halkının haklarının ihlali öylesine açık-seçik ortadaydı ki, 23-30 Ağustos 1866 tarihleri arasında hazırlanan Prag barışı çerçevesinde Avusturya, Schleswig üzerindeki "haklarını" Prusya'ya bıraktığı zaman, anlaşma, Schleswig'in kuzey bölgesindeki halkın, Danimarka'ya katılmak isteyip istemediklerini belirlemek üzere bir plebisit yapılması ve karar bu yolda olursa Danimarka'ya bağlanmaları konusunda bir koşulu da içermekteydi. Ne var ki, Prusya bu koşula uymadı; 1878'de bu "tatsız" maddeyi anlaşmadan çıkardı.

Büyük Devlet uluslarının şovenizmine hiçbir zaman ilgisiz kalmamış olan Friedrich Engels, küçük bir ulusun haklarının Prusya tarafından böylesine ihlal edilmesine özellikle dikkati çekmişti.* Ne var ki günümüzün Alman sosyal-şovenistleri, Kautsky'nin de yaptığı gibi, ulusların kendi kaderlerini tayin hakkını sözle tanıdıkları halde, bir ulusun ezilmesi, "bizzat kendi" uluslarının yaptığı bir iş olduğu zaman o ulusun özgürlüğü doğrultusunda tutarlı olarak demokratik, kararlı olarak demokratik hiçbir uyarı ve propaganda çabası göstermiyorlar. Şovenizm sorununun ve onun gözler önüne serilmesinin tüm sırrı ve özü işte bu noktadadır.

Rusya'da bir zamanların en yaygın sözcük oyunu şuydu: *Russkoye Znamya*** sık sık *Prusskoye Znamya* gibi*** dalgalanır, derlerdi. Ama bu söz, yalnızca *Russkoye Znamya* için söylenmiş değil; Almanya'da Lensch'in, Kautsky ve hempasının mantığı nasıl işliyorsa, Rusya'da da Potresov'un, Levitski'nin ve hempasının mantığı öyle çalışıyor. Örneğin tasfiyeciler *Raboçeye Utro* gazetesine bir göz atın. Benzer "Prusya" ya da daha doğrusu benzer enternasyonal-şovenist mantığın yöntem ve kanıtlarını o gazetede aynen göreceksiniz. Ulusal markası, barışçıl görünen maske sözleri ne olursa olsun, şovenizm kendisine ihanet etmemiştir.

31 Mayıs 1916'da
Voprosi Strakhovania, n°5'te (54) yayınlandı.
Collected Works, vol. 22, s. 182-184.

* Engels'in *Die Neue Zeit*'de (1895-1896, vol. 1) yayınlanan "*Tarihte Zorun Rolü*" adlı yazısı. Yazının esas başlığı "*Yeni Alman İmparatorluğunun Kurulmasında Zor ve Ekonomi*" idi.

** *Russkoye Znamya* ("Rus Bayrağı") – Rus Halkının Birliği adlı örgütün yayın organı gerici gazete. Kasım 1905 ile 1917 yılları arasında Petersburg'da yayınlandı.

*** *Russkoye Znamya* – Rus bayrağı; *Prusskoye Znamya* – Prusya bayrağı.

“Yalan Söyleyin, Mutlaka İnanan Çıkar!”

[Hitler'in Milli Eğitim ve Propaganda Bakanı Dr. J. Göbels]

Tarihte, sömürücü sınıflar için, halk kitlelerinin aldatılması, kandırılması, yanlış bilgilendirilmesi, kendi çıkarlarına uygun olarak yönlendirilmesi, hemen her zaman “devlet yönetme sanatı” olarak sunulmuştur. Antik Yunan’da Platon’dan İtalyan Makyaveli’ye ve Alman Hegel’e kadar tüm filozoflar, egemen sınıfların baskı aygıtı olarak devleti yüceltmişlerdir. Bu yüceltme eylemleri, her durumda, Marks’ın sözleriyle, **yalanlaştırmacı ve yalanlaştıran ideolojilere** dayanmıştır. Bir başka deyişle, egemen sınıfların eylemlerini yöneltten ve meşruiyet sağlayan tüm ideolojiler, **gerçeğin** çarpıtılmasına ve çarpık kavranılmasına dayanırlar.

Proletaryanın ve Marksizmin tarih sahnesine çıkışıyla birlikte, egemen sınıfların **gerçeğin** çarpıtılması ve çarpık kavranılışına dayanan ideolojilerinin etkisi kaybolmaya ve giderek tümüyle değersizleşmeye başlamıştır. Proletarya ideolojisi karşısında güçsüzleşen burjuva ideolojisi, bu gelişme karşısında gerçeğin öğrenilmesini önlemeye çalışmıştır. Birbiri ardına çıkartılan Anti-Sosyalist yasalar ve birbiri ardına yasaklanan sosyalist gazeteler, burjuvazinin gerçeğin **öğrenilmesini** engelleme amacının sonuçları olmuştur.

Ancak burjuvazinin gerçeğin öğrenilmesini engelleyen yasal düzenlemeleri ve yasaklarına proletarya hareketi yasadışı (ilegal) yayınlarla karşılık vermiş ve Lenin’in deyişiyle, **siyasi gerçeklerin teşhirini** sürdürmüşlerdir.

Burjuvazinin ideolojik ve siyasal alanda gerçeklerin çarpıtılması ve gizlenmesine yönelik çabalarının proletarya hareketi tarafından bu etkisizleştirilmesi karşısında gelişti-

dikleri yöntem, gerçeğin **yalan ve sahte belge ve bilgilerle** bilinemez, anlaşılabilir hale getirilmesi olmuştur. “Medya” diliyle söylersek, “asparagas” haber ve belge sahteciliği, burjuvazinin 20. yüzyılda en geniş ölçüde kullandığı bir araç haline gelmiştir.

Bu gelişme, yazılı ya da sözlü her türden bilgi ve haberin kitlelerin gözünde inandırıcılığını ortadan kaldırmıştır. Böylece halk kitleleri, duyduklarına değil, **gördüklerine inanma** eğilimi içine girmişlerdir. Kitlelerin bu gördüklerine inanma eğilimi, gerçeğin yazılı (gazete) ve sözlü (radyo) kitle iletişim araçları aracılığıyla belirsizleştirildiği, anlaşılabilir hale getirildiği bir dönemin ürünü olmuştur. Alman faşizminin Milli Eğitim ve Propaganda bakanı Göbels’in “yalan söyleyin, mutlaka inanan çıkar” sözleri, kitlelerin gördüklerine inanma eğilimleri karşısında geliştirilmiş yeni bir yöntem olarak ortaya çıkmıştır. **Sürekli** yalan söylemeye dayanan faşist propaganda, aynı zamanda sinemanın gelişmesiyle birlikte **görüntüsel** olarak da desteklenmiştir.

II. emperyalist paylaşım savaşının sonuna gelindiğinde, Hitler faşizmi, yıkılmış olmasına karşın, emperyalist burjuvaziye (özellikle Amerikan emperyalizmine) yalanı ve görüntüsel propagandayı miras olarak bırakmıştır.

1945 sonrasında emperyalist burjuvazi, ideolojik planda tümüyle inandırıcılığını ve etkinliğini yitirmiş olduğundan, kitlelere yönelik **yalana dayalı** haber ve bilgi akışını yoğunlaştırmıştır. Özellikle televizyonun gelişimine paralel olarak, bu yalana dayalı haber ve bilgi akışı, **kurgulanmış görüntülerle** desteklenmeye başlanmıştır. Günümüzde

desinformasyon adı verilen bu durum, emperyalist burjuvazi tarafından kamuoyunun koşullandırılması ve yönlendirilmesi için kullanılan en yaygın araç haline gelmiştir.

“Emperyalizmin ‘desinformasyon’ politikası, olay ve olgulara ilişkin bilgilerin (informasyonların) kamuoyuna aktarılmadan önce **denetlenmesi** ve **yeniden düzenlenmesi** şeklindedir. Eğer mevcut olay ve olgulara ilişkin bilgilerle, istenilen doğrultuda bir kamuoyunun oluşturulması olanaklı değilse, bu bilgilerin yeniden **kurgulanması**, kamuoyunun ‘sağlıklı bilgi alabilmesi’ açısından ‘gerekli’ görülmektedir.

Kısacası, ‘desinformasyon’, emperyalist basın ve yayın organları kullanılarak, istenilen konularda belirli bir kamuoyunun oluşturulması amacıyla olayların ve olguların bilinçli olarak değiştirilmesi demektir. Bunun en temel unsurları ise, haberin **kurgulanması** ve **abartılmasıdır**.

Emperyalist aşamada tekelleşmenin artan yoğunlaşmasının iletişim alanında ortaya çıkardığı gelişmeler, bu yöndeki faaliyet için uygun bir zemin oluşturmuştur. Yani, dünya çapında yayın yapan ‘haber ajansları’ ve televizyon şirketlerinin tekelleşmesine paralel olarak, emperyalizm, bu tekeller aracılığıyla ‘desinformasyon’ faaliyetlerini önemli bir engelle karşılaşmadan sürdürebilmektedir. 1980’li yıllara kadar CIA kaynaklı olduğundan hiç kimsenin şüphe duymadığı ‘haberler’ ve ‘bilgiler’, günümüzde ‘tarafsız’ ve ‘özel’ haber ajansları ve televizyon kanalları tarafından kamuoyuna yansıtılmaktadır. Yayın yapan onlarca televizyon kanalının aynı anda aynı haberi yayınlamaları, ister istemez verilen haberden şüphe duyan kişilerin bile etkileneceği bir ortam yaratmaktadır. Şu televizyon kanalı ‘CIA’nın güdümünde’ olabilirse de, hepsinin aynı durumda olmaları, tekil bireyin bugüne kadarki yaşam pratiğinde öğrendiklerine ‘ters’ gelmektedir. Dolayısıyla, verilen haberler, şu ya da bu oranda ‘kabul’ görülmemektedir.”*

Dün Körfez Savaşında, bugün Afganistan’a yönelik saldırıda açık biçimde görüle-

ceği gibi, emperyalist burjuvazinin desinformasyon faaliyetleri, kurgulanmış bilgi ve görüntüyle sürekli yalan söylemeye dayanmaktadır.**

Emperyalizmin özellikle siyasal alanda, yani devlete ilişkin konularda alabildiğine kullandığı bu yalana dayalı bilgi ve haber akışı, ülkemizde **iç siyasal ilişkiler alanında** fazlaca etkili olmamakla birlikte, **ekonomik alanda** olağanüstü yoğunlukta ve etkinlikte kullanılmaktadır. Kitlelerin gözünde düzen partilerinin inandırıcılıklarını yitirmelerine karşın, ekonomi “aktörler”inin yıpranmamışlığı ve kamuoyunun karşısına yeni çıkışları, kaçınılmaz olarak ekonomi alanındaki desinformasyon ve yalan haberciliğin etkisini artırmıştır. Daha düne kadar doğrudan oligarşinin siyasal kadroları, yani düzen partileri tarafından dile getirilen ekonomik duruma ilişkin bilgi ve değerlendirmeler, son yirmi yılda artan oranda **doğrudan** “medya”nın ekonomi “yazarları”, “yatırım danışmanları”, şirket yöneticileri, TÜSİAD vb. tarafından yapılmaya başlanmıştır. Böylece yıpranmış ve değer yitirmiş siyasal “aktörler”in yerini, yeni ve inandırıcı **ekonomi “aktörler”**i almıştır. Bu öylesine etkili olmuştur ki, son AGSP ve Kıbrıs sorununda açıkça ifade edildiği gibi, bunların faaliyetleri ekonomi ala-

* Kurtuluş Cephesi, *Desinformasyon ve Kamuoyunun Koşullandırılması*, Sayı: 49, Mayıs-Haziran 1999

** Bu, emperyalizmin herşeye egemen olduğu ve denetleyebildiği anlamına gelmemektedir. Örneğin, Afganistan’da Kunduz bölgesinde teslim olan Taliban güçlerinin hapsedildikleri Kale-i Ceng’te meydana gelen “ısyan”, ısyan sırasında bir CIA ajanının öldürülmesi, ardından Kalenin Amerikan uçakları tarafından bombalanması ve 600 olduğu söylenen Taliban’ın katledilmesinden arda kalan parçalanmış cesetler ve CIA ajanının “Afganistan savaşında ölen ilk Amerikalı” ünvanı alması olmuştur. Amerikan “medya”sının olayların üstünü örtmeye yönelik tüm çabasına rağmen, yine de, Afganistan saldırısında pek sesleri çıkmayan uluslararası insan hakları kuruluşları Cenevre anlaşmasının ihlal edilip edilmediğinin araştırılması talebinde bulunmuşlardır. Şurası da bir gerçektir ki, bu olayda, Amerikan emperyalizmi ve “medya”sı hazırlıksız yakalanmıştır. Teslim olmuş kişilerin “ısyan” edebileceklerini hiç akıllarına getirmediklerinden, Kale-i Ceng ısyanı sırasında pek çok gazeteci ve televizyon kamerasının günlük (rutin) haber çekimlerini denetlemeyi de düşünmemişlerdir. Dolayısıyla Kale-i Ceng’de CIA ajanlarının Taliban tutsaklarını “sorguya” çektikleri, olayla birlikte “medya”ya yansımıştır. Ve herkesin kolayca anlayabileceği gibi, CIA ajanlarının “sorgu” yöntemleri tektir: **İşkence**. İsyanın nedeninin de bu olduğu açıktır.

nından siyasal alana yayılmaya başlamıştır. Borsanın iniş-çıkışlarıyla bakanların istifası et-tirildiği, siyasal kararların değiştirildiği bir dö-neme girilmiştir.

Yalan ve uydurma haberlere dayanan ekonomik “manipülasyon”la siyasal iktidar-ların yönlendirilebildiği bir dönemde, eko-nomik desinformasyon çok daha etkin ve sonuç alıcı olmaktadır.

Ekonomik alandaki bu yalan ve uydur-ma haber ve bilgi akışının bu etkinliği, bir yandan küçük-burjuvazinin artan oranda **mülksüzleştirilmesini** getirirken, diğer yan-dan siyasal yönetime ve devlete ilişkin bir **kağıtsızlık** ortaya çıkarmaktadır. Böylece, bir ülke ya da ulus için, siyasal iktidar, siyasal egemenlik, siyasal özgürlük vb. kavramları-nın içeriği boşalmakta ve giderek **bunlar ol-maksızın** sadece ekonomi yönetimi ile ya-şamın sürdürülebileceği düşüncesi oluş-maktadır. Bir başka deyişle, ekonomik alan-daki yalan ve uydurma haber ve bilgi akışı, kitlelerde, siyasal yönetimin ekonomistler tarafından oluşturulması şeklinde bir eğilim oluşturmakta ve ekonomistlerin “ülkeyi” daha iyi yöneteceği sanısı uyandırmaktadır. Bunun somut anlamı ise, “askerler tarafın-dan aktif olarak desteklenen teknokratlar hükümeti”, yani **sivil görünümlü askeri yönetimdir**.

Oysa ki, ekonomi alanındaki “manipü-lasyon”, yani yalan ve uydurma haber ve bil-gi akışı, siyasal alandan çok daha etkin ol-masına karşı, çok daha az dayanıklı ve kısa sürelidir. Buna rağmen, kitleler üzerindeki etkinliğinin nedeni, yeni bir olgu oluşu ve yeterince teşhir edilmemesidir.

Genellikle halk kitlelerinin ekonomik du-rumunun artan oranda bozulmasıyla birlik-te, çözümün siyasal alanda değil de bireysel çıkışta aranması, ekonomik yalan ve uydurma haber ve bilgi akışının etkinliğini kolaylaştırmıştır. Elinde birikmiş parası olan-dan, sadece aybaşında maaş ve ücret ala-na kadar, hemen tüm kesimler karşı karşıya oldukları “ekonomik sıkıntı” ortamında bu yalan ve uydurma ekonomik haber ve bil-giler arasında kendilerine bir “avantaj” sağ-lama çabası içine girmişlerdir. Sorunun temelinde ülkede uygulanan yeni-sömürgeci ekonomi-politika yatmasına rağmen, yani si-yasal iktidarın (oligarşik yönetim) ekonomi uygulamaları bulunmasına karşın, siyasal iktidarın değişimi yönünde hareket etmek yerine bireysel “kurtuluş” peşinde koşulma-

sında oligarşik yönetimin **siyasal zorunun** (baskı ve terörünün) yeri tartışmasıdır. Bir başka deyişle, ülkemizde devrim yapılması (ilk planda siyasal iktidarın ele geçirilmesi) zorunluluğu ile devrimci mücadelenin karşı karşıya olduğu karşı-devrimci siyasal zorun boyutları, bireyleri devrimci mücadeleden uzak durmaya iterken, ekonomik zorlukları bireysel planda çözmeye yöneltmiştir.

Emperyalizmin ve oligarşinin ekonomik yalan ve uydurma bilgi ve haberlerle eko-nomik buhranın yükünün geniş halk kitlele-rine kolayca kabul ettirilmesinde en sık kullandığı yöntem, buhranın ya da krizin “at-latılmak üzere” olduğu, “işlerin iyiye doğru gittiği” izlenimini uyandıran ve bireysel “kurtuluş”un olanaklı olduğu düşüncesini yaygınlaştıran haberlere ağırlık vermektir.

Bugün hemen herkesin bileceği gibi, ekonomik buhran ve kriz dönemlerinde, buhranın ve krizin **yükünün** halk kitleleri-ne yüklenmesi, kapitalizmin ve emperyaliz-me bağımlılığın kaçınılmaz sonucudur. Bu nedenle, sırasıyla, **işçiler, köylüler ve kü-çük-burjuvazi** sistemin kendi buhranının bedelini ödemek durumundadırlar.

Mülksüzleştirilmiş kesim olarak işçilerin ödemek durumunda kaldıkları bedel, işsizlik ve ücretlerin düşmesidir. Köylüler ise, tarım ürünlerinin fiyatları düşerken girdi fiyatlarının sürekli yükselmesi sonucu üretim yapamaz hale gelerek kredi borçlarını ödeyememe-leri sonucu topraklarını satmak zorunda ka-larak, yani topraktan kopartılarak öderler. Bir başka deyişle, köylüler, mülksüzleştirilerek proleterleştirilirler.

Bu iki sınıf açısından, devlet gücü, buhran karşısında bedel ödemeyi zorla kabul ettirmek açısından belirleyici yere sahiptir. Ekonomik yalan ve uydurma haberler, siya-sal zorun üstünde yükselir ve “işlerin yakın-da düzeleceği” beklentisi oluşturarak, onları pasifize eder.

Küçük-burjuvazi ise, elinde belli bir para-sal birikimi olan ve siyasal yönetimi şu ya da bu oranda destekleyen kesim (“ortadi-rek” esprisi) olduğu için, ekonomik “mani-pülasyon”un hedef kitesini oluşturur. Gö-bels’in “yalan söyleyin, mutlaka inanan çı-kar” sözünün en fazla geçerli olduğu kesim küçük-burjuvazidir.

Kurtuluş Cephesi’nin değişik sayılarında, Aralık 1999’da IMF ile yapılan stand-by an-laşmasıyla başlatılan, kitlelerin yoksullaştırıl-ması ve mülksüzleştirilmesine yönelik uygu-

lamaları gizlemek amacıyla yapılan yayınları ve köşe yazarlarının çabalarını ortaya koyduk. 2000 yılının sonlarına kadar “enflasyon düştü” söylemleriyle yürütülen mülksüzleştirme operasyonu, Kasım 2000 ve Şubat 2001 kriziyle gizlenemez boyuta geldiğinde, uydurma ve yalan haberlerde büyük bir artış olmuştur.

Öncelikle borsanın “kazandırıyor”luğuna yönelik haber akışı, giderek bazı şirketlerin ve kuruluşların “kazandırdığı” haberlerine dönüşmüştür. Bu yolla, “ağzı” şu ya da bu şirketin hisse senediyle yananlar, “üflemeden yenecek” yeni hisselerle yöneltilmiştir. Bunun son örneği, 9 aylık şirket bilançolarının açıklanmasında yaşanmıştır.

Örneğin 31 Ekim tarihli gazetelerde şöyle bir haber yer almıştır:

“Akbank’ın 9 aylık kârı 336 trilyon

Akbank, 2001 yılının 9 ayında 446 trilyon lira brüt, 335 trilyon 869 milyar lira net kâr elde ettiğini açıkladı. Akbank Genel Müdürü Zafer Kurtul, yaptığı açıklamada, bankanın 2001 yılının **zor ekonomik koşullarına rağmen, kârlılığını ve büyümesini sürdürmeyi başardığını** belirtti.”

31 Ekim tarihi itibarıyla doların 1.589.727 lira olduğu gözönüne alındığında, Akbank’ın 9 aylık net kârı **211 milyon dolar** olmaktadır.

2000 yılının ilk dokuz ayında Akbank’ın kârı 259 trilyon 31 milyar lira olmuştur. Dolar bazında (1 dolar=685.775 lira) kârı **377 milyon dolardır**.

Görüldüğü gibi, “2001 yılının zor ekonomik koşullarına rağmen, kârlılığını sürdürmeyi başaran” Akbank, bir yıl içinde kârını 377 milyondan 211 milyona indirmeyi başarmıştır! Ortada büyümeden sözecek bir durum olmadığı gibi, Akbank’ın kârı, 2000 yılına göre **%45 azalmıştır**.

2000 yılının ilk dokuz ayında 4.160 trilyon mevduata sahip olan Akbank’ın 2001 yılının aynı döneminde mevduatları 9.878 trilyon liraya, yani 6 milyar dolardan 6,2 milyar dolara yükselmiştir. Artış oranı %3’dür.

Akbank’ın aynı dönemde “kambiyo kârları” 1.197 trilyondan (1.745 milyon \$) 8.925 trilyona (5.614 milyon \$) yükselmiştir. Bu da, açık biçimde Akbank’ın kârlarının tamamının döviz fiyatlarında meydana gelen yükselme ve bu alanda yaptıkları spekülasyondan geldiğini göstermektedir.

23 Kasım 2001 tarihli ekonomi haberlerinin ilk sırasında ise şu haber yer almıştır:

“Borsada getiri lideri Emek Elektrik

İstanbul Borsası’nda 8 Ekim’den bu yana yaşanan yükselişte endeks %58 artarken, en fazla değer kazanan hisse senetleri %248’le Emek Elektrik, %247 ile Yasaş ve %224’le Kerevitaş oldu. En fazla gerileyen hisse %24’le Vakıf Risk Sermayesi Y.O. oldu.

Türkiye’nin uyguladığı dezenflasyon programının çökmesi ardından, krizle dolu 1 yıl geride kaldı. Uluslararası Para Fonu’yla yeniden anlaşma yapılacağına yönelik beklentilerin güçlenmesiyle, piyasalarda yaşanan bahar havası 8 Ekim’den bu yana İMKB’de yüzde 58 yükselişe neden oldu. Endeks, 8 Ekim’deki 0.47 centlik dip seviyesini görmesi sonrasında, 22 Kasım itibarıyla 0.79 cent düzeyine çıktı. Dolarda gözlenen yüzde 7’lik düşüşün de desteğiyle, dolar bazındaki artış yüzde 71’e ulaştı. Bayındır Menkul Kıymetler’in araştırmasına göre, bu dönemde, en hızlı yükselişi gösteren hisse senedi yüzde 275’le Emek Elektrik ve Yasaş oldu.”

Görüldüğü gibi, habere göre, 22 Kasım günü İstanbul Menkul Kıymetler Borsası, 8 Ekim’e göre %71 artış kaydetmiş ve bu artış içinde en büyük değer kazanan hisse senedi (dolar bazında) %275 ile **Emek Elektrik** olmuştur. Bu olağanüstü artışın nasıl olduğuna geçmeden önce Emek Elektrik’in ne olduğuna bakmak gerekmektedir.

Emek Elektrik, Ankara merkezli BARMEK Holding’in bir şirkettir. En büyük işi, Fiba, Ankara Sanayi Odası, Kırıkkale Ticaret Odası ile birlikte oluşturduğu AKEDA adlı şirketle **Ankara-Kırıkkale elektrik dağıtım ihalesi**ni almış olmasıdır.

Emek Elektrik’in içinde yer aldığı BARMEK Holding’in sahibi Hüseyin Arabul’dur. Hüseyin Arabul ise, Kuşadası doğumlu ve 2001 yılının Ocak ayında başlatılan “Beyaz Enerji” operasyonunda gözaltına alınan ve hakkında yolsuzluk ve devleti dolandırmaktan dava açılan kişidir. 1970’lerde elektrik trafoları inşaa eden Hüseyin Arabul ve Emek Elektrik, 12 Eylül 1980 askeri darbesi ve T. Özal döneminde “yıldızı” parlamış ve 1983’den itibaren TEK (Türkiye Elektrik Kurumu) ihalelerini alarak büyümeye başla-

mıştır. 1986 yılında Kenan Evren'in "ilk Türk roketatan" diye sunduğu roketatarlar için İngiliz GEC Switchgear şirketi patentiyle parça üretmeye başlamıştır.

1988 yılında, Avrupa Stinger roketleri üretim programına Barış Elektrik şirketiyle katılan Hüseyin Arabul, bu program çerçevesinde Alman ve Fransız şirketlerinin taşaronlyğunu yapmaya başlamıştır. 1998 yılında Fransız Eryx anti-tant roketlerinin üretiminde taşaronluk işleri almıştır.

Hüseyin Arabul, 1995 yılında milletvekili villaları olarak bilinen ANGORA Evleri'nin mütahhitliğini üstlenerek inşaat sektörüne girmiş ve Marmara Depremi sonrasında 1.500 deprem konutu inşaatı ihalesini ve aynı dönemde mobil elektrik santrali ihalelerini de almıştır. 2001 yılında Azerbaycan-Bakü elektrik dağıtım ihalesini 25 yıllığına almıştır.

"Beyaz Enerji" yolsuzluk operasyonunda gözaltına alınan Hüseyin Arabul ve onun BARMEK Holding'i, 12 Eylül ve T. Özal döneminde "yıldızı parlayan" diğer holding ve şirketlerin hepsi gibi, askeri ihaleler, kamu inşaatları ve "Türki cumhuriyet"lerdeki faaliyetlerden "kazanmışlardır".*

Hüseyin Arabul'un Emek Elektrik şirketinin 8 Ekim-22 Kasım tarihleri arasında borsada gerçekleştirdiği %275'lik rekora bakıldığında, ekonomik yalan ve uydurma bilgilerin açık bir sonucu ile karşılaşılmaktadır.

Öncelikle İstanbul Borsası'nın açık bir spekülasyon ve kapkaç alanı olduğu düşünüldüğünde, bu yalan ve uydurma haber ve bilgilerin böylesine rekorlara neden olmasının fazlaca şaşırtıcı olmadığını söylemeliyiz. Emek Elektrik hisselerinin bir buçuk ay öncesine göre %275'lik yükselişi, İMKB verilerine göre, 8 Ekim tarihinde 1.525 liradan işlem gören hisse senedinin 22 Kasım'da 5.300 liraya yükselmesiyle gerçekleşmiştir. (TL olarak artış oranı %248, dolar bazında %275.)

Diğer yandan 20 Kasım 2000 tarihinde Emek Elektrik hisselerinin değeri 8.900 lira olmuştur. Buna göre, bir yıl içinde 3.600 lira değer kaybetmiştir. Bir başka deyişle, Emek Elektrik hisseleri bir yıl içinde %40 değer

kaybetmiştir. Ancak Emek Elektrik'in durumu sadece borsada kaybettirmiş olması değildir. Açıklanan ve bağımsız denetimden geçmemiş dokuz aylık bilançoya göre, Emek Elektrik'in **zararı** 5,7 trilyon liradır. 2000 yılının aynı döneminde 1.1 trilyon lira zarar eden Emek Elektrik, böylece zararını beşe katlamış, yani zararını **%510** artmıştır. 2001 yılının ilk dokuz ayında satış gelirleri, yani Ankara-Kınkkale elektrik dağıtımından elde ettiği gelir 9,9 trilyon iken, kısa vadeli borç toplamı 22,9 trilyon olmuştur. Bir başka deyişle, Emek Elektrik, satış gelirlerinin iki mislinden fazla borçlanmış durumdadır. %510 zarar etmiş, 22,9 trilyon kısa vadeli borca sahip bir şirketin hisselerinin, olağan koşullarda, herhangi bir borsada %275 değer kazanmasının, kapitalizmle de, kapitalist mantıkla da bağdaşabilir hiçbir yanı yoktur. Dolayısıyla, ortada sadece spekülasyon ve bu spekülasyona zemin hazırlayan yalan ve uydurma haberler bulunmaktadır.

Sadece Hüseyin Arabul'un Emek Elektrik şirketinin gerçek verilerine bakıldığında, nasıl bir borç yükü altında olduğu ve "bazı ilişkiler"e dayanarak ayakta kaldığı kolayca görülebilmektedir. Örneğin, 6 Temmuz 2001 tarihinde Emek Elektrik'in "maddi duran varlıklar"ından Kuşadası'ndaki **zeytinlik** 64 milyar liraya satılmıştır. Bilançosunda "arsa ve araziler" olarak 6 milyar liralık varlığı olduğu gözükken bir şirketin 64 milyar liralık bir zeytinlik satışı gerçekleştirmesinin nasıl olduğu açıklanmamaktadır. Ancak bilançosunda 2.036.090 milyon TL olarak gözükken şirketin "maddi duran varlıklar"ı, "mahkemece tayin edilen bilirkişi heyeti tarafından yapılan değerlendirme sonucu" 6.324.451 milyon TL'ye yükseltilmiştir. Herkesin neyi nasıl bildiğini çok iyi bildiği "bilirkişi heyeti"nin bu kararını nasıl aldığı açıktır.

Kısacası, içinde bulunduğu koşullarda zeytinlik satan ve bilirkişilere verilen rüşvetle "maddi duran varlıklar"ının değerini üç misli artıran bir şirket, herkesin kolayca anlayabileceği gibi iflas etmiş bir şirkettir ve böyle bir şirketin hisselerinin borsada prim yapması bir yana, işlem görebilmesi bile olanaksızdır. Ama burası Türkiye'dir ve bu ülkede, herhangi bir kişi elektrik işinden Stinger füze parçası üretmeye, mobil santrallerden deprem evleri inşaatına kolayca geçebilmektedir. Yeter ki, Genelkurmay'da uygun bir generaliniz, Bayındırlık Bakanlığı'nda uygun bir bakanınız, Enerji Bakanlığı'nda

* Barmek Holding'de, ülkemizdeki pek çok holding ve şirket gibi işçiler sendikasıdır. Hüseyin Arabul, bazı MHP'li şirket sahipleri gibi, bu duruma da çözüm bulmuş ve "Barmek İşçileri Dayanışma Platformu" adıyla işveren sendikası kurdurtmuştur.

müsteşarınız bulunsun.

Şüphesiz borsa düzeyinde çok sık karşılaşılan yalan ve uydurma haber ve bilgi akışı ile yapılan “manipülasyon” (güdüleme) ve buna bağlı spekülasyon yanında, Kemal Derviş’le birlikte “makro ekonomi” düzeyinde yalan ve uydurma haber ve bilgi akışı olağanüstü boyutlara ulaşmıştır.

Kurtuluş Cephesi’nin 62. sayısında (Temmuz-Ağustos 2001) Kemal Derviş’in “Güçlü Ekonomiye Geçiş Programı”nın nasıl yalan ve çarpıtmalarla dolu olduğunu ortaya koyarken 2001 yılı “hedef”lerinin hiçbir geçerliliğe sahip olmadığını da göstermeye çalıştık.

Anımsanacağı gibi, Kemal Derviş ve “televoleci ekonomistler”in 2001 yılı için öngörükleri “hedefler” şöyle sıralanıyordu:

GSMH	170 milyar \$
Büyüme	-%3
TEFE	%57,6
TÜFE	%48,7
Dolar kuru	1.068.806

Kasım sonu itibariyle gerçekleşen rakamlar ise şöyledir:

GSMH	140 milyar \$
Büyüme*	-%8,9
TEFE	%84,5
TÜFE	%67,3
Dolar kuru	1.484.545

Hangi veriden yola çıkılırsa çıkılsın, Kemal Derviş’in Nisan 2001 tarihinde ortaya koyduğu tüm tahminler ve “hedefler” hiçbir biçimde gerçekleşmediği gibi, sapma boyutları çok büyüktür. Dolar kuru “hedefi”nde %50 olan sapma, aynı oranlarda diğer veriler için de geçerlidir.

Ancak Kemal Derviş’le birlikte olağanüstü boyutlara çıkartılan ekonomik yalan ve uydurma haber ve bilgi akışının en önemli sonucu **İÇ BORÇLAR** alanında meydana gelmiştir. Yine anımsanabileceği gibi, Kemal Derviş’e göre, ülkemizdeki “tüm sorunların ve kötülüklerin temelinde” 1990’lı yıllardan itibaren **İÇ BORÇLARIN SÜREKLİ BÜYÜMESİ** yatmaktadır. Ona göre, 1990’da GSMH’nin %29’unu oluşturan iç borç, 1999 sonunda %61’e çıkmıştır ve kendisi bu sorunu halledecektir! 2000 yılı sonunda 36 katrilyon olan iç borç toplamı, 2001 Ekim ayı itibariyle 109

katrilyon liraya yükselmiştir. Net artış miktarı 73 katrilyon, artış oranı %200’dür. Aynı dönemde anapara ve faiz olarak 130 katrilyon lira ödeme yapılmıştır.

Elbette tüm bu veriler ve gerçekler ortada yokmuşçasına Kemal Derviş ve ekonomik “manipülasyon” mekanizması çalışmaya devam etmektedir. Hemen hemen her ay iki kez “düze çıktık”, “krizi geçiştiriyoruz” türünden açıklamalar yapan Kemal Derviş’in en son 4 Aralık tarihli açıklamasına bakılacak olursa** **2002 yılında enflasyon %35’lere indirilecek** ve “düze çıkılacaktır”. Böyle bir gelişme sağlanabilmesi için yapılması gereken ise IMF ile **yeni bir stand-by anlaşması** imzalamak olmaktadır. Basında yer alan haberlere göre, 20 kişilik IMF heyeti Ankara’da yeni stand-by anlaşmasını hazırlamaktadır. Maliye Bakanı Sümer Oral’ın açıklamasına göre, bu yeni stand-by anlaşması **üç yıl süreli** olacaktır. Bu yeni stand-by anlaşmasında nelerin yer alacağı henüz tam olarak bilinmemekle birlikte yıl sonuna kadar yürürlükte olan eski stand-by anlaşmasınının 10. “yeniden gözden geçirme”sine ilişkin 20 Kasım tarihinde verilen ek niyet mektubunda şunlar yazılmıştır:

“Personel harcamaları ve yan ödemeleri rasyonelize etmek için: (i) bütçeden kaynak aktarılan tüm KİT’lerin personel alımı dondurulmuş olup, diğer KİT’ler için yeni işe alma, işten ayrılan personelin %10’u ile sınırlandırılmıştır (Özelleştirme İdaresi Başkanlığı portföyündeki şirketlerden transfer edilen işçiler sözleşmesi %10’luk limite dahil olacaktır); (ii) mevcut her KİT’in yapısına uygun metodlarla işçilik maliyetleri %10 azaltılacaktır; (iii) zorunlu emekliliği engelleyen genelgenin kapsamının daraltılmasını müteakiben, KİT’lerin ücret giderlerinde 300 trilyon TL kadar tasarruf sağlanması beklenmektedir. (iv) KİT’lerin çalışmayan birimlerinde işçilere ödenen fazla üretim primi kaldırılmıştır. (v) fazla mesai giderle-

* Daha önceki sayılarımızda da belirttiğimiz gibi, GSMH’daki küçülme miktarı ile büyüme oranı (eksi) arasında büyük bir farklılık bulunmaktadır. Gerçek büyüme oranı -%15’ler civarında bulunmaktadır.

** 4 Aralık günü Belçika’da “basın mensupları”na açıklama yapan “Ekonomiden Sorumlu Devlet Bakanı Derviş, ekonomi yönetiminde eşgüdüm sorunu bulunduğunu belirterek, ‘8 milyar dolar doğrudan yabancı yatırım çekilmesi halinde IMF programına ihtiyaç kalmaz’ dedi. **Derviş, ekonomide çıkışın başladığını da söyledi.**”

ri, fazla mesai saatlerinin kamu işçileri için (2001 ile kıyaslandığında) %20, diğerleri için %50 oranında azaltılması yoluyla **katı bir şekilde kısıtlanacaktır.**

Personel gideri dışındaki diğer işletme giderlerini düşürmek için KİT'lere aşağıdaki talimatlar verilecektir: (i) Planlanmış genel idari harcamaların (reklam, promosyon ve dernek üyelik giderlerin azaltılması da dahil olmak üzere) 100 trilyon TL tutarında azaltılması (ii) mevcut stok düzeyinin, hurda satışı ve ham madde tedarikinde daha sıkı kontroller getirilmesiyle 175 trilyon TL tutarında azaltılması. Ayrıca, zarar eden **10 tren seferi kaldırılacak**, THY'nin yurtdışı şube sayısı azaltılacak, kâr getirmeyen uçuş hatları iptal edilecek, **THY seyahat acentelerini daha çok kullanmaya başlayacak** ve düşük kapasiteli havaalanları kapatılacaktır."(abc)

Ve bugün herkesin öğrendiği gibi, bu "katı kısıtlamalar" doğrudan kamu işçilerine yöneliktir ve ilk sonucu **50 yaşın üzerindeki işçilerin zorla emekli edilmesi** olmuştur. Üstelik tüm bunlar, eski stand-by anlaşmasının son uygulamaları durumundadır ve yenisinde nelerin yer alacağı henüz hazırlık aşamasındadır.* Ancak kamuoyuna yansıyan bilgilere göre, yeni stand-by anlaşmasının ilk uygulamaları devlet yönetimine ilişkin olacaktır. "Kamu harcamalarının azaltılması" paravanası altında devletin vergi dışı tüm ekonomik kaynakları ve faaliyetleri tasfiye edilecektir. Geline aşama, **devletin "küçültülmesi"** değil, doğrudan **tasfiyesi** aşamasıdır. Bu nedenle, bugünden itibaren ekonomik yalan ve uydurma haber ve bilgi akışının ağırlık noktasını devlet ve devlet yönetimi oluşturacaktır. Böylece siyasal devlet ile ulusal devletin "gereksiz" bir yük oldu-

ğu kanısı kitlelerde yaratılmaya çalışılacaktır. Bu ise, seçme ve seçilme hakkı başta olmak üzere tüm siyasal hak ve özgürlüklerin ortadan kaldırılması için uygun bir ortam hazırlayacaktır.

Diyebiliriz ki, IMF tarafından Ankara'da hazırlanan yeni stand-by anlaşması ile seçimler ve seçimlerle işbaşına gelen hükümetlerin yönettiği siyasal devlet tasfiye edilecek ve yerine "atanmış" ekonomistler ve ekonomi geçirilecektir.

Ülkemizde tüm yalan ve uydurma haber ve bilgi akışı ile devletin gereksizliği düşüncesinin yaygınlaşılacağı bir döneme girilmektedir. Böyle bir düşüncenin yaygınlığı, siyasal yönetime katılma, siyasal yönetimi yönlendirme, siyasal iktidarı ele geçirme vb. tüm kavram ve eylemleri ortadan kaldıracığı için, aynı zamanda halk kitlelerinin depolitizasyonunun yeni bir evresini oluşturacaktır. Sorun, ulusal devletin ve ulusal devlet kavramının sonu değil, halk kitlelerinin siyasal hak ve özgürlüklerinin ortadan kaldırılması sorunudur. Bizim gibi geri-bıraktınlmış ülkelerde siyasal hak ve özgürlüklerin sınırlılığı ve biçimselliği gözönüne alındığında, kitlelerin bu konudaki küçük bir kayıtsızlığı bile, büyük bedeller ödenmesini gerektirecektir. Bu nedenle, ekonomik yalan ve uydurma haber ve bilgi akışına karşı alınacak tutum, aynı zamanda siyasal hak ve özgürlüklerin ne anlama geldiğinin kitlelere kavratılmasını zorunlu kılmaktadır. 50 yaşın üzerindeki kamu işçilerinin zorla emekli edilmeleri olayında açıkça görüleceği gibi, siyasal bir hak durumundaki sendikal hakkın işlevsiz kılınması, aynı zamanda zorla emekli edilenleri kıdem tazminatlarını bile alamaz hale getirmektedir.**

Ekonomi-politika, politik ekonomidir, politikasız ekonomi sadece düşte mevcuttur.

* Aralık başında Başbakanlık Genelgesi ile başlatılan 50 yaşın üzerindeki kamu işçilerinin zorla emekli edilmesi uygulaması, bu koşulları taşıyan 15.000 kişiyi kapsamaktadır. Ancak IMF bu sayıyı yeterli bulmamaktadır. IMF ile yapılacak olan yeni stand-by anlaşmasında 100.000 kamu işçisi ile 150.000 devlet memurunun işten çıkartılmasının kesin hüküm olarak yer alacağı bugünden belli olmuştur.

** Söylem olarak işçilerin "kazanılmış hakkı" olan kıdem tazminatı ödenecektir. Ancak bu ödeme, tıpkı 2002 yılında ödenecek ikramiyenin birinin 2003 yılına ertelenmesi gibi, taksitle ya da ertelenerek yapılacaktır. Enflasyon gözönüne alındığında, bu hiçbir ödeme yapmamakla eşdeğerdir.

... Ve Genelkurmay Devreye Girer: “Krizin olduğu yerde fırsat da vardır”

“OYAK’ın kârı 600 trilyona gidiyor

Ordu Yardımlaşma Kurumu (OYAK) Genel Müdürü Coşkun Ulusoy, 36 iştiraki bulunan OYAK’ın kârının yarım katrilyon lirayı geçtiğini, 600 trilyon liraya gittiğini söyledi. Ulusoy, 2001’in çok iyi geçtiğini, dolar bazında performansın yüksek olacağını kaydetti.

OYAK: 600 trilyon kârımız var, kriz fırsatı peşindeyiz

Ulusoy, ‘Şirketlerimiz hızlı hareket ederek yatırım için ayırdığı parayı krizle birlikte finansal alanlara kaydırıldı. Zamanında ve çabuk doğru kararlar alındığı için kâr ettik’ dedi.

Kendilerinin hızlı karar alarak fırsatları değerlendirdiklerini vurgulayan Ulusoy, şöyle konuştu: ‘Fırsatı gördük. Üzerine gittik. Kaliteden ödün vermeden büyümeye devam etmek istiyoruz. Olağanüstü miktarlarda nakit birikimimiz var. Bu likit imkanlarını kullanmamız gerekiyor. **Özelleştirme bizim için fırsatlar getiriyor. Kriz ve fırsat beraber gitmesi gereken kelimeler. Krizin olduğu yerde fırsat da vardır. Krizin bitmediği durumlarda hâlâ fırsatlar var.** 600 trilyona giden kâr beklentisinde olan bir kurum olarak fırsatlara bakmazsak kendimize haksızlık etmiş oluruz..’ [Gazetelerden]

Ülkemizde 1940’larda “savaş zenginleri” gibi, 1990’larda “globalizmin vurguncuları” ortaya çıkmış ve son olarak da “kriz vurguncuları” türemeye başlamıştır. 22 Kasım günü **Ordu Yardımlaşma Kurumu Genel Müdürü Coşkun Ulusoy**, “bir ilki gerçekleştirerek” OYAK’la ilgili bazı bilgileri “basın mensuplarıyla” ve tabii kamuoyu ile “paylaşmıştır”. “Yeniden yapılanarak paradigmaları kıran” OYAK, kendi genel müdürünün ağzından ülkemizde yaşanan son ekonomik krizde “fırsatı” görmüş ve “fırsattan” yararlanmıştı.

Kurtuluş Cephesi’nin Mart-Nisan 2001 tarihli 60. sayısında ortaya koyduğumuz gibi, OYAK’ın **Şubat krizinin ilk gününde** gerçekleştirdiği vurgun, “müthiş operasyon” başlıklarıyla “müşterilerine müthiş bir za-

manlamayla ciddi kâr ettiren” bir ekonomik olaymış gibi sunuldu. Gazetelerin ifadesiyle “Oyak Portföy Yönetimi şirketinin başında uluslararası ciddi deneyimleri olan Fatma Can”ın anlatımına göre “müthiş operasyon” şöyle olmuştu:

“19 Şubat krizinden bir hafta önce nakide geçtiklerini belirten Can, Ecevit’in açıklamasıyla (19 Şubat günü yapılan MGK toplantısını terk etmesine ilişkin olarak yaptığı açıklama kastediliyor. -K.C.) devalüasyonun olacağı düşüncesinin kesinlik kazandığını belirtiyor. Ekibiyle acil toplantıya giren Can, dövize geçmeye karar verir. Çarşamba (21 Şubat) devalüasyon olacağı konusunda en küçük

şüphesi kalmaz. Ve o hafta cuma günü (23 Şubat) alınan dolarlar 1 milyon liranın üzerinde satılarak nakide geçilir. Bu arada perşembe günü de (22 Şubat) borsada güçlü şirketlerin hisselerine yatırım yapılır. Ve hemen herkesin büyük zararlar ettiği krizden güçlenilerek çıkarılır.”

Ve böylece Ordu Yardımlaşma Kurumu “krizden kârlı çıkarken”, Genelkurmay’ın ekonomik olaylarla ne kadar ve neden ilgilendiği, Genelkurmay bünyesinde oluşturulan ve banka mevduatlarını izleyen EMİM’in (Ekonomik ve Mali İzleme Merkezi) ne işe yaradığı da ortaya çıkmıştır.

Bugün çok açık biçimde ve pervasızca ifade edildiği gibi, OYAK için, “krizin olduğu yerde fırsat vardır” ve “kriz bitmediği durumlarda hâlâ fırsatlar var” olmaya devam edecektir. Ülkenin “en saygın” ve halkın “en güvendiği” kurum olan ordu, yani Türk Silahlı Kuvvetleri’nin holdingi OYAK, böylesine fırsatçı ve halkın içinde bulunduğu ekonomik zorluktan böylesine yüksek kârlar elde edebilen kurum haline gelirken, aynı zamanda yalan ve ikiyüzlülüğün en büyük örneğini vermiştir.

Anımsanacağı gibi, “28 Şubat” sonrasında Genelkurmay hemen her “ülke sorunu”nda devreye girerek, ordunun görüşlerini açıklamayı bir alışkanlık haline getirmiştir. Bu çerçevede, Harp Akademileri Komutanlığı’nın “*Özelleştirme ve Türk Silahlı Kuvvetleri*” başlıklı raporu, 29 Temmuz 1998 günü gazetelerde yayınlandı. “Özelleştirme” konusunda, Harp Akademileri Komutanı Orgeneral Necati Özgen imzasıyla kamuoyuna sunulan “rapor”da şunlar yazılıydı:

“- Özelleştirme Batılı ülkeler veya bunların etkin oldukları uluslararası sermaye tarafından gelişmekte olan ülkelere telkin edilmekte, hatta dayatılmaktadır.

- Bu dayatmanın nedeni, uluslararası sermayenin bu ülkelere girmesi ve özellikle üretim ünitelerine girmelerinin koşullarını yaratmaktadır.

- Özelleştirme günümüzde özel kesime kaynak aktarma politikalarına dönüşmüştür.

- Özelleştirme ile kamu tekelinden çok daha vahim sonuçlar doğuracak olan özel tekeller yaratılır. Arjantin, Meksika ve Şili örneğinde görüldüğü gibi, ülke ekonomisi az sayı-

da holdinge teslim edilmiş olur.

- Özelleştirme ve yabancılaştırma ideolojik bir dayatmadır.

- Devletin küçültülmesi teziyle, sosyal devlet olgusu budanacak, bu da gelir dağılımının daha da bozulmasına ve çok ciddi sosyal patlamalara neden olacaktır.”

Ve tarihler 22 Kasım 2001’i gösterdiğinde OYAK Genel Müdürü açık ve net bir biçimde “**Özelleştirme bizim için fırsatlar getiriyor**” diyerek, “uluslararası sermayenin telkinleriyle” “ülke ekonomisinin az sayıda holdinge teslim edilmesi” gerektiğini ve özelleştirme adıyla yapılan “ideolojik dayatma”nın gerekli olduğunu ve gerekirse “ciddi sosyal patlamalar”ı engellemeye hazır olduklarını açıklamaktadır.

OYAK’ın 22 Şubat günü Milli Güvenlik Konseyi’nde meydana gelen olayla patlak veren son ekonomik krizin ilk günü gerçekleştirdiği vurgun, kendi sözleriyle ifade edersek, ellerinde bulundurdukları “olağanüstü miktardaki nakit”le gerçekleştirilmiştir. Bu “olağanüstü nakit” ise, her ay subay ve ast-subayların maaşlarından kesilen %10’larla sağlanmaktadır. Bu “olağanüstü nakit” ise, OYAK Genel Kurulu ve Yönetim Kurulu tarafından yönetilmektedir.

OYAK Genel Kurulu Genelkurmay başkanı başta olmak üzere, kuvvet komutanları, üst düzey Genelkurmay subayları ile yasa-sında belirtilen teknik görevlilerden oluşmaktadır. Yönetim Kurulu ise, üçü “Türk Silahlı Kuvvetlerinde görevli” general olmak üzere 7 kişiden oluşmaktadır. Böylece OYAK, “görevli” generaller holdingidir. 1960 27 Mayıs darbesi sonrasında yasayla kurulan OYAK, bu nitelikleriyle Genelkurmay’ın bilgisi ve yönetimi altındadır. Dolayısıyla, “olağanüstü nakit”ini kullanabilmesi için Genelkurmay’ın onayı ve izni alınmak zorundadır. Bunun açık sonucu ise, Şubat krizinin ilk gününden itibaren OYAK’ın yaptığı tüm “kriz vurgunculuğu”nun Genelkurmay’ın bilgisi ve izni ile gerçekleştirildiğidir. Ve bugün açıkça ifade edildiği gibi, ekonomik krizin devam etmesi, OYAK’ın “yeni fırsatlar” yakalaması anlamına gelmektedir. Bu “yeni fırsat”ın en büyüğü ise **Türk Telekom**’unun özelleştirilmesidir. Genelkurmay’ın faşist MHP ile Türk Telekom’unun özelleştirilmesi karşısında gösterdiği “direniş”in nedeni de Telekom’un OYAK tarafından satın alınmak istenmesinden kaynaklanmaktadır.

OYAK'ın gerek kriz vurgunculuğu, gerekse özelleştirme fırsatçılığı her türden "şeref, ahlak" türünden kavramların dışındadır. Yani, "Türk Silahlı Kuvvetleri"nin "şan ve şerefi", krizin yarattığı fırsatlarla bir yana bırakılmıştır. Onlar da "çağa uymuş"tur. Artık "şan ve şeref" kanın doyurmamaktadır. Ne varsa ekonomide ve ekonomik fırsatların değerlendirilmesinde vardır.

Elbette ekonomik değerlerin böylesine "şan ve şeref"le yer değiştirdiği bir yerde, ekonomik kaygılar da ortaya çıkacaktır. Kriz fırsatlarından yararlanan ve özelleştirmenin avantajlarını kullanan OYAK da, ekonomik olgularla yüzyüze kalabilecektir. Bu olguların en trajiği, hiç şüphesiz, boyundan büyük işlere kalkışıp **iflas** etmektir. Subay ve ast-subaylardan her ay kesilen %10'larla biriktirilen "olağanüstü nakit", kapitalizmin kuralları içinde kolayca kaybedilebilecektir. Ancak OYAK Genel Müdürü Coşkun Ulusoy bu konuda endişelenmeye hiç gerek olmadığını gazetelerde yer alan şu sözlerle ifade etmektedir:

"Kanla test edilen askeri prensip, hata yaptırmaz"

Oyak Holding Genel Müdürü Coşkun Ulusoy, iş yaşamının da muharebe olduğuna inandığını söyledi. Ulusoy, bu noktada Mustafa Kemal Atatürk'ün Conkbayırı'nda savaşı kazanmak için uyguladığı stratejiyi örnek gösterdi ve '**Conkbayırı'nda alayın hepsi şehit oldu, ama savaş kazanıldı'** dedi. Ulusoy, binlerce asırdır kanla test edilen askeri prensiplerin **iş yaşamında uygulanması halinde hata yapma olasılığının olmadığını belirtti.**

Komik, aptal ve geri zekalı bu açıklamaya inanılacak olursa, kapitalistlerin tamamı

ya asker olmalıydılar ya da askerlerce yönetilmelidirler.

Kendisini dev aynasında gören bir geri zekalının yönetimindeki OYAK, bu kafayla "giderse askere, zor alır teskere" dedirtecek kadar, gerçeklerden ve kapitalizmden bihaberdir. Elbette bir savaşta bir alayın hepsi şehit olduğu koşullarda da savaş kazanıldığı durumlar olmuştur, olacaktır, ancak kapitalizmde "alay" demek sermaye demektir ve sermayesini kaybeden sadece **iflas eder**.

1961 yılında yasa ile kurulan OYAK'ın 40 yıldır bilançosu, gelir-giderleri kamuoyuna **açıklanmamaktadır**. Bu yüzden, şu an içinde buldukları durumun tahlilini yapabilmek de olanaksızdır. Bu nedenle, ne zaman ve nasıl zor duruma düşeceği bilinmemektedir. Fransız Renault şirketi ile 4-5 yıldır süre giden çatışmalar, otomotiv sektörünün 2001 yılında içine girdiği büyük kriz gözönüne alındığında, durumun pek fazla parlak görünmediği de ortadadır. Görülen o ki, OYAK'ın eski yatırımları (Renault, Goodyear, vb.) ekonomik krizden en fazla zarar gören sektörlerdedir. Zararlar büyük oranda döviz spekülasyonlarından elde edilen "kriz kârları" ile kapatılmaktadır. Bir başka deyişle, 22 Şubat günü MGK'nda meydana gelen "anayasa fırlatma" olayıyla başlayan "dalgalı kur" uygulamasından en çok yararlananlardan biri de OYAK olmuştur. Dünya ekonomik buhranının gelişim seyri ve geri-bıraktırılmış ülkelerde uygulanan IMF politikalarının sonal hedefleri gözönüne alındığında "kanla test edilen askeri prensipler" in Conkbayırı'nda inşa edilmiş taş bir anıttan öteye geçmeyeceği bugünden söylenebilir.

Gerisi...

Türk Silahlı Kuvvetlerinin "şan ve şerefi" nin kaç dolar ettiği.

AGSP, AGSK, NATO, AB, Kıbrıs vs.

Aralık ayına girilirken Ankara'daki "diplomasi trafiği" birden yoğunlaşmıştır. Özellikle TÜSİAD Başkanı Tuncay Özilhan'ın 26 Kasım günü "AB üyeliği, Türkiye için vazgeçilmez bir hedeftir... Türkiye'nin Sayın Denktaş'ın uzlaşmaz tutumunu desteklemesini de doğru bulmuyoruz" açıklamasıyla birlikte Kıbrıs sorunu neredeyse dış politikanın birinci maddesi haline getirilmiştir.

Ve tüm dikkatler TÜSİAD, AB üyeliği, Kıbrıs ve Rauf Denktaş'ın "uzlaşmaz tutumu" üzerinde toplandığında, AB dönem başkanı Belçika Başbakanı'nın Türkiye'ye gelişle birlikte, asıl sorunun Kıbrıs olmayıp, Avrupa Güvenlik ve Savunma Politikası* (AGSP) olduğu ve bu çerçevede oluşturulacak olan Avrupa Ordusu (Acil Müdahale Gücü) konusunda NATO bünyesinde Türkiye'nin vetosu olduğu görülmüştür.

Kısaca anımsatırsak, AGSP, AB üyesi ülkelerin "uluslararası çatışma ve sorunlarda" askeri müdahalesini sağlamak amacıyla bir Acil Müdahale Gücü oluşturmasını içermektedir. Daha tam deyişle, AB'nin emperyalist ülkeleri, geri-bıraktırılmış ülkelerdeki olayla-

ra ve kendi denetimleri altındaki pazarlarda gelişecek anti-emperyalist ve anti-oligarşik mücadelelere karşı Amerikan emperyalizminin askeri gücünün dışında bir askeri güç oluşturma kararı almışlardır. Avrupa Güvenlik ve Savunma Politikası adı altında alınan bu karar, AB'nin emperyalist ülkelerinin kendi pazarlarını koruma (savunma) ve uluslararası çatışmalara müdahale etme (güvenlik) amacıyla **AB üyesi** devletlerden oluşturulacak olan Avrupa Ordusu'nun kurulmasını sağlarken, aynı zamanda **NATO'nun** "tüm imkan ve yeteneklerinden otomatik olarak yararlanma"yı esas almıştır. Böylece, Avrupa Ordusu, NATO üyesi ülkelerin tüm komuta kontrol sistemlerini, ulaştırma, iletişim, istihbarat olanaklarını otomatik olarak, yani kendilerinin müdahaleye karar verdikleri koşullarda doğrudan ve ilgili ülkeye haber vermeksizin kullanılması esasına göre kurulacaktır. Sözkonusu olanaklar AB üyesi ülkelere ait olduğu koşullarda, bunlar doğrudan karar mekanizması içinde yer aldıkları için herhangi bir sorun bulunmamaktadır. Ancak Türkiye, NATO üyesi olmakla birlikte AB üyesi değildir ve hiç kimsede (yapılan tüm propagandaya rağmen) olacağı umudunu da taşımamaktadır. Bu durumda, Avrupa Ordusu, kendi çıkarlarına uygun olarak alacağı bir askeri müdahale kararıyla Türkiye'deki tüm NATO üslerini ve olanaklarını doğrudan ve haber vermeksizin kullanılabilecektir. Türkiye'nin AGSP konusundaki vetosunun temelinde bu "otomatik mekanizma" yatmaktadır.

* Kısa adı AGSK olan Avrupa Güvenlik ve Savunma Kimliği NATO'nun Sovyetler Birliği'nin dağıtılışığı koşullarında geliştirdiği yeni savunma konseptinin adıdır. Kısa adı AGSP olan Avrupa Güvenlik ve Savunma Politikası ise Avrupa Birliği tarafından geliştirilen ve Batı Avrupa Birliği'nin (BAB) yerine inşa edilen bir politikadır. Ancak çoğu zaman bunlar birbirine karıştırılmakta ve çoğu durumda AGSK, AB'nin Avrupa Ordusu kurmasını içeren AGSP ile aynı anlamda kullanılmaktadır.

Bu “otomatik mekanizma”, aynı zamanda Avrupa Ordusu’nun kuruluş amaçları ve hedefleri açısından da Türkiye için olduğu kadar, askeri müdahalenin yapılma olasılığı bulunan ülkeler için de büyük bir öneme sahiptir.

Avrupa Ordusu, AB’nin emperyalist ülkelerinin bir bütün olarak kendi pazarlarını tek tek ülkelerin kendi askeri güçleriyle ve Amerikan emperyalizminin doğrudan müdahalesiyle koruyamayacakları yeni bir dönemin ürünüdür. Herkesin kolayca bilebileceği gibi, bir emperyalist ülkenin ya da ülkelerin **kendi pazarlarını koruması** demek, öncelikle ve esas olarak, bu pazar ülkelerde meydana gelecek anti-emperyalist ulusal ve halk kurtuluş savaşlarını daha başlangıç aşamasında ortadan kaldırmak ya da zafere ulaşmasını engellemektir. Emperyalizmin dilinde “savunma” olarak tanımlanan bu olgu, aynı zamanda “güvenlik” kavramını da içerdiğinden, sadece mevcut bir ulusal ya da halk kurtuluş hareketine karşı askeri müdahaleyi değil, aynı zamanda bu hareketlerin gelişimine uygun uluslararası ilişkilere de müdahaleyi içermektedir. Herhangi bir emperyalist pazar-ülkede meydana gelebilecek iç karışıklıklar “güvenlik” sorunu olarak değerlendirileceğinden, doğrudan emperyalist ülkelerin askeri müdahalesinin konusu haline gelmektedir.

Bunların yanında, “kapitalizmin gelişme ritmi, kapitalist pazar tarafından belirlenir”. Dolayısıyla, emperyalist ülkelerin pazarlarının korunması ile bu pazarların genişletilmesi birbirine bağlı olgulardır. Çoğu durumda pazar genişletilmesi, diğer bir emperyalist ülkenin pazarlarının ele geçirilmesi olarak ortaya çıktığı gibi, günümüzde Sovyetler Birliği’nin dağıtılmasıyla ortaya çıkan “belirsiz pazarlar”ı, küçük-burjuva devrimci-milliyetçilerin iktidarda olduğu ya da etkinliğini sürdürdüğü Arap ülkelerini, Çin ve Afrika’nın eski sömürge ülkelerini de kapsamaktadır.

Avrupa Ordusu, “savunma ve güvenlik” paravanası altında, öncelikle AB’nin emperyalist ülkelerinin pazarlarının istikrarını sağlamak ve buna paralel olarak pazarların genişletilmesi amacıyla birleşik bir askeri güç oluşturmayı ifade etmektedir.

Harp Akademileri Komutanlığı Silahlı Kuvvetler Akademisi Komutanı Tuğgeneral Halil Şimşek’in **11 Ocak 2001** tarihli konuşmasında bu durum şöyle tanımlanmıştır:

“Avrupa’da Güvenlik Anlayışındaki Dönüşüm

... gelecekte 300 milyonluk bir Avrupa’nın bağımsız bir askeri güce sahip olduğunda öncelikle Balkanlar, Kafkaslar ve Ortadoğu’da **kolayca çatışma yaratabilecektir**. Bu nedenle Türkiye için AGSK içinde yer almasının hayati bir konu olduğunu belirtmekle yetineceğim.

Balkanlarda Güvenlik Sorunu

Balkanlarda tehdit, Sırbistan Karadağ-Kosova-Sancak, Bosna Hersek ve Arnavutluk ekseninde devam etmektedir. Almanya, Rusya Federasyonu ile arasında Doğu Avrupa’da bir emniyet kuşağı yaratırken, Güneydoğu Avrupa ve Akdeniz’e doğru da bir yeşil kuşak yaratılmaya çalışılmaktadır. ABD bu oluşumu NATO genişlemesi ile kontrolü altında tutmayı düşünürken, AB ise, bunu AGSK yapısı içerisinde merkezi ve Batı Avrupa’yı güvenlik açısından bir kaleye dönüştürmek üzere istemektedir. Bu kale salt savunma amaçlı olmayıp, **muhtemelen saldırı amaçları da olacaktır.**”*

Görüldüğü gibi, ülkemizdeki oligarşik yönetimin askeri gücü, Avrupa Ordusu’nun “saldırı amaçlı” olacağını ve Balkanlar, Kafkaslar ve Ortadoğu’da “kolayca çatışma” yaratabileceğini çok açık bir dille ifade etmektedir. Burada “saldırı amacı” AB’nin emperyalist ülkelerinin yayılmacılığını ifade ederken, “kolayca çatışma” yaratması kendi pazarlarını istikrarlı hale getirmeyi ifade etmektedir.

İşte bu çerçevede II. yeniden paylaşım savaşından 55 yıl sonra NATO dışında bir Avrupa Ordusu ortaya çıkmaktadır. Söz konusu olan ordu olduğundan, bunun kara gücü, uçak, donanma demek olduğu, yani zor gücü olduğu açıktır. Böyle bir zor gücünün donatılması, yönetilmesi ve müdahaleye hazır halde tutulması yanında, askeri savaşa uygun mevzilenmesi ve hareket etmesi de gündemdedir. Bu da, askeri taktik ve stratejileri kapsayan bir konu ortaya çıkarmaktadır.

AB’nin emperyalist ülkelerinin Avrupa

* Bu konuda daha geniş bilgi için bkz. *Kurtuluş Cephesi*, “Postmodern Darbe”nin Programı, Sayı: 59, Ocak-Şubat 2001.

Ordusu da, tüm ordular gibi, askeri strateji oluşturmak ve geliştirmek durumundadır. Her askeri strateji, savaşın politikanın başka araçlarla (zor araçlarıyla) sürdürülmesinin bir ürünüdür. Dolayısıyla Avrupa Ordusu'nun askeri stratejisi, AB'nin politikasının bir devamı olmak durumundadır.

AB'nin emperyalist ülkeleri, bir yandan kendi denetimlerindeki pazarların korunmasını amaçlarken, diğer yandan yeni pazarlara yayılma politikasına sahip olduklarından, askeri strateji de, bu koruma ve yayılmaya elverişli olmak zorundadır. Doğal olarak, böyle bir askeri stratejinin en temel unsuru, askeri güçlerin çatışma bölgesine en kolay yoldan ulaştırılması ve askeri gücün bu "imkan ve yetenekleri"nden yararlanarak bir politik-askeri tehdit unsuru olarak kullanmaktır. (Mevzilendirme-konuşlandırma)

Bugün bir askeri gücün "acil müdahale gücü" olarak mevzilendirilmesinin üç unsuru bulunmaktadır:

- 1° Uçak gemileri,
- 2° Uzun menzilli bombardıman uçakları,
- 3° Stratejik askeri üsler.

Bu unsurlardan ilk ikisi, yani uçak gemileri ile uzun menzilli bombardıman uçakları, doğrudan emperyalist sanayi tarafından üretilebilir olmakla birlikte, stratejik askeri üsler, doğrudan ülkelerin **jeo-politik** konumlarıyla bağlantılıdır.

İşte bu jeo-politik konum, Avrupa Ordusu açısından Türkiye ve Kıbrıs'ı birinci dereceden ilgilendiren yerler olmaktadır. Diğer bir deyişle, Türkiye ve Kıbrıs'ın jeo-politik konumu, Avrupa Ordusu'nun tüm operasyonel etkinliğinin belirleyicisi durumundadır. Bu durum, AB'nin emperyalist ülkeleri açısından kesin hegemonyaları altında bulunmayan jeo-politik konumu çok elverişli Türkiye'nin karşısında **Kıbrıs'ın** öne geçmesine neden olmuştur.

Bilindiği gibi, Kıbrıs adası, Akdeniz'in en doğusunda yer alan ve Orta-Doğu'daki "enerji kaynaklarına" doğrudan müdahale edilebilmesi için uygun bir **doğal uçak gemisi** niteliğindedir. Kıbrıs'ta oluşturulacak bir **askeri üs**, Balkan'lardan Orta-Doğu ve Kafkaslar'a kadar tüm bölgeye müdahaleyi olanaklı hale getireceği gibi, aynı zamanda politik-askeri bir tehdit unsuru olarak da kullanılabilir.

Amerikan emperyalizminin 55 yıldır sür-

dürdüğü ve bugün Afganistan saldırısında da kullandığı askeri taktikler, doğrudan jeo-politik alanlarda oluşturulmuş sabit askeri üsler ve savaş alanına sevk edilen uçak gemileriyle yürütülmektedir. Bu sayede, Amerikan emperyalizmi, herhangi bir yerde çok kısa sürede askeri birliklerini yoğunlaştırabilmekte ve yoğun bir hava harekâtı gerçekleştirebilmektedir. Bu sayede, uzun süreli hava saldırıları ile karşı tarafın askeri mevzileri imha edilirken, aynı zamanda maddi ve psikolojik olarak yıpratılmaktadır. Bunun ardından gerçekleştirilecek kara harekâtı çok daha kolay olabilmektedir. Özellikle ulusal devletlere yönelik askeri saldırılarda Amerikan emperyalizminin bu taktiği etkili olmaktadır.

AB'nin emperyalist ülkelerinin savaş taktiklerinin, Amerikan emperyalizminin savaş taktikleriyle bir ve aynı olabilmesi için, öncelikle stratejik mevzilenmenin aynı ölçüde gerçekleştirilmiş olması gerekmektedir. Bu gereklilik, yukarıda da ifade ettiğimiz gibi, Kafkaslar, Orta-Doğu, Balkanlar açısından Kıbrıs'ın rolünü daha da artırmıştır.

Ancak Kıbrıs, 1960'lardan günümüze kadar hiçbir emperyalist ülke tarafından kullanılabilir bir yer olmamıştır. Gerek Türkiye ve Yunanistan'ın Kıbrıs üzerindeki çatışmaları, gerekse Rum kesiminde güçlü bir "bloksuzlar hareketi"nin varlığı, Sovyetler Birliği'nin varlığı koşullarında adanın emperyalist ülkelerin askeri bir üssü olarak kullanılmasını engellemiştir. Bugün ise, Sovyetler Birliği olgusu ortadan kalkmış ve başını Makarios'un çektiği eski dönemin "bloksuzlar hareketi" önemli ölçüde etkinliğini yitirmiştir. Böylece Kıbrıs'ın emperyalist ülkelerin askeri bir üssü olarak kullanılabilmesinin önündeki tek engel, Türkiye ile Yunanistan arasındaki çatışma ve çatışma potansiyeli olmaktadır. AB'nin bu durum karşısında geliştirdiği politika, Kıbrıs'ın AB bünyesine alınması ve bu yolla Kıbrıs'ın Türkiye ile Yunanistan arasındaki çatışmada AB "güvenlik şemsiyesi" altında tutulmasıdır.

AB'nin emperyalist ülkelerinin bu politikası, Kıbrıs'ın "yabancı ve işgalci askeri güçlerden arındırılması" şeklinde "başşıl" ve "insani" bir görünümde sunulurken, tek amaç, **Kıbrıs adasını Avrupa Ordusu'nun stratejik ana üssü haline getirmektir.** İşte Kıbrıs sorununu gündemin ilk sırasına çıkartan neden de budur.

Türk Genelkurmay'ının stratejik tahlille-

rine göre, Kıbrıs'ta oluşturacak olan Avrupa Ordusu üssünün müdahale alanı içine Kafkaslar ve Orta-Doğu girdiğinden, doğrudan Türkiye'ye yönelik bir müdahalenin de koşullarının oluşacağı şeklindedir.

Avrupa Ordusu'nun "uluslararası çatışma ve gerilimlere müdahale etme"sinin Türkiye açısından anlamı, Kürt sorunundan Ermenistan sorununa kadar "ihtilafı" sorunlarda AB'nin askeri bir güç olarak devreye gireceğidir. Özellikle Almanya'nın Gürcistan ve İran'la geliştirmeye çalıştığı ilişkiler Ermenistan ve Azerbaycan konusunda Avrupa Ordusu'nun doğrudan kullanılma olasılığını artırmaktadır. Diğer yandan Kürt sorunu karşısında Almanya'nın yıllardır izlediği "geleceksel politikası" gözönüne alındığında, Kıbrıs'ta üslenen Avrupa Ordusu'nun Türkiye için açık ve doğrudan bir askeri tehdit ve politik yaptırım gücü haline geleceği kesin gibidir.

Bu olasılıklar ve olgular, sadece Türkiye oligarşisinin sorunu durumunda değildir. İngiliz emperyalizminin eski-sömürgecilik dönemindeki "donanma diplomasisi", yani askeri güç kullanma tehdidi ile politik ve ekonomik istemlerin yerine getirilmesinin sağlanması bir yana bırakıldığında, Kıbrıs'da üslenen Avrupa Ordusu, bölgede gelişen ve gelişecek olan devrimci mücadelelere karşı doğrudan ve pervasızca kullanılacak bir askeri güç durumunda olacaktır.

Sorun, stratejik düzeyde, Türk ulusal devletinin bütünlüğü (üniter yapısı) sorunu da değildir. Ulusların kendi kaderlerini tayin hakkı ve devletlerin iç işlerine karışmama ilkesinin tümüyle ortadan kalktığı ve bu konuda halk kitlelerinin duyarsızlaştırıldığı bir dönemde "balkanlaştırma" (balkanizasyon) politikaları çok daha kolay gerçekleştirilebileceği gibi, halk kitlelerinin emperyalizme karşı birleşik mücadelesinin de önünü kesebilecektir.

AGSP'nin taraflarının durumuna bakıldığında, AB'nin emperyalist ülkelerinin yayılmacı politikalarının büyük ölçüde desteklenmediği görülmektedir.

Öncelikle Batı-Avrupa'nın "demokrat" kamuoyuna baktığımızda, Sovyetler Birliği'nin dağılmasıyla birlikte dağıldığı ve giderek "pasifist" tutumlarını terk ettikleri görülmektedir. Sovyetler Birliği'nin varlığı koşullarında Amerikan emperyalizminin nükleer saldırı tehdidi karşısında şekillenmiş olan "pasifizm", 1980'lerde İngiltere ve Almanya'

da sağ partilerin uzun süren iktidarlarıyla birlikte sosyal-demokrat partilerin bir kesimini de içine almışken, bugün Alman Yeşiller Partisi'nin tutumunda açıkça görüldüğü gibi büyük bir geri çekilme içine girmiştir. Batı-Avrupa'nın emperyalist ülkelerinin küçük-burjuvazisinin yüzyıldır süregelen kendi devletlerinin emperyalist politikalarını destekleme yönündeki politik tutumları, "pasifistler" in zayıflamasına paralel olarak çok daha etkin olmaya başlamıştır.

Batı-Avrupa'nın küçük emperyalist ülkeleri, dünya çapında gelişen olaylar karşısında kendi askeri güçlerinin hiçbir işe yaramadığını gördüklerinden, AB bünyesinde kurulacak birleşik bir ordunun kendi emperyalist çıkarları açısından büyük bir avantaj olacağını düşünmektedirler. Başını Belçika'nın çektiği bu küçük emperyalist ülkeler, Almanya ve Fransa'ya göre çok daha saldırgan bir politika izlenmesi gerektiği düşüncesindedirler. Bu sayede, Afrika'daki sömürgeci kaybetmelerıyla ortaya çıkan pazar kayıplarını telafi edeceklerini düşünmektedirler.

Fransa ve Almanya, Yugoslavya'nın parçalanması sürecinde yaşadıkları gibi, Amerikan emperyalizminin askeri gücü olmaksızın hiçbir şey yapamamaktadırlar. Bu durum, Amerikan emperyalizmi karşısında sürekli taviz vermeyi ve ikincil kalmayı getirdiğinden, ele geçirilen pazarların istikrarlı hale getirilmesinde büyük bir sorun yaratmaktadır. Öte yandan, Amerikan emperyalizminin Latin-Amerika gibi bir "arka bahçe"nin özellikle ekonomik buhranların başlangıç evrelerinde ne denli işe yaradığının da bilincindedirler. Kendi askeri güçleri olmaksızın böyle bir "arka bahçe"yi sürekli hale getirmeleri de olanaksız görünmektedir. Aynı şekilde, özellikle enerji kaynaklarının denetiminin ele geçirilmesinde askeri gücün belirleyiciliği Kafkaslar ve Ortadoğu'da açık biçimde ortaya çıkmıştır.

Bu ilişkiler içinde yer alan emperyalizme bağımlı iki ülke durumunda olan Türkiye ve Yunanistan oligarşileri, oluşmakta olduğunu düşündükleri emperyalist bloklardan birisine dahil olma seçeneği içinde bulduklarını düşünmektedirler. Yunanistan oligarşisi tercihi AB yönünde kullandığını düşünmektedir. Türkiye oligarşisi ise, Amerikan emperyalizmi ile AB arasında bölünmüş durumdadır. Orta büyüklükteki holdingler AB yönünde tavır alırken, Koç Hol-

ding ve bununla işbirliği yapan holdingler Amerikan emperyalizmi ile olan ilişkilerin stratejik ortaklık noktasına çıkartılmasını istemektedirler. İki kesimin de birleştiği tek ortak nokta, her iki durumda da, ülkenin “âli mefaatleri”nin doğrudan emperyalist ülkelerin askeri güçleri tarafından güvence altına alınmasıdır. Bu yönüyle, Türk ordusunun küçültülmesi her iki kesimin üzerinde mutabakata vardıkları noktadır. Bu nokta, aynı zamanda ordunun politika üzerindeki egemenliğinin azaltılması noktasını da içermektedir.

Ülkemiz oligarşisinin içinde AB yönünde stratejik tercihte bulunulmasını isteyen holdingler, AB'nin yeni pazarlara açılımının ülkeye daha fazla doğrudan sermaye yatırımı getireceğini savlamaktadırlar. Amerikan emperyalizminin yeni-sömürgeci yöntemlerinin nakit sermaye akışını (doğrudan yatırım) fazlaca gerektirmemesi karşısında, AB ülkelerinden akacağı varsayılan nakit sermaye ile içinde bulundukları parasal krizden (likitide sıkışıklığından) kurtulacaklarını ummaktadırlar. Bu nedenle, Kıbrıs'ın jeo-politik durumu ve gelecekte Türkiye üzerinde ortaya çıkaracağı sonuçlar, bu kesimler açısından “bir pazarlık konusu” olarak düşünülmekte, dolayısıyla “ver kurtul” şeklinde basit bir mantıkla olaylara yaklaşmaktadırlar.

Ülkemiz somutunda, bu olaylar içinde yer alan üçüncü güç ise, doğrudan Türk silahlı kuvvetleri, yani Genelkurmay'dır. Geleneksel Osmanlı dış politikasının bir izleyicisi olan Genelkurmay, Sovyetler Birliği'nin dağıtılmasıyla birlikte bu dış politikanın edilgen hale geldiğini görmüştür. Ancak başka bir seçenekleri olmadığından eski politi-

kayı sürdürmek durumunda kalmaktadırlar. Ancak “ekonomi aktörleri”nin artan gücü karşısında “ekonomik çıkar”lara, devletin ve ülkenin “âli çıkarları”nın önünde yer veremeye başlamışlardır. Bu da giderek, geleneksel dış politikanın yozlaşmasına ve çürümesine neden olmaktadır. Genelkurmay, D. Perinçek'in varsaydığı gibi, AB emperyalizmi karşısında “direnen” bir güç durumunda değildir. OYAK olayında görüldüğü gibi, Genelkurmay'ın tüm çabası, kendi personeline daha fazla ekonomik çıkar sağlamak noktasında yoğunlaşmıştır. **Askeri garnizonların inşaat şirketlerinin hafriyat döküm alanı** haline getirilmesi, bu gelişmenin belirleyici unsuru durumundadır.

Herzaman olduğu gibi, bu ilişki ve çelişkiler içinde geriye kalan tek güç halk kitleleri olmaktadır. Halk kitlelerinin depolitizasyonu ve artan oranda yalan ve uydurma haber ve bilgi ile yönlendirilmeleri, gelişen olaylar karşısında tam bir kayıtsızlığın egemen olmasını getirmiştir. Sorunun, bir milli sorun, milliyetçilik sorunu olmayıp, emperyalizmin yayılmacı ve hegemonyacı politikalarının ortaya çıkaracağı savaş ve yıkım sorunu olduğunun kitlelere doğru biçimde anlatılması gerekmektedir. Bu gereklilik, aynı zamanda Kıbrıs'ın tüm askeri güçlerden ve üslerden arındırılmış, bağımsız ve demokratik bir ülke olması gerekliliği bilinci ile tamamlanmalıdır.

Emperyalist ülkelerin geleceğe dönük tüm plan ve projelerinin etkisizleştirilmesini sağlayacak olan tek güç, her dönemde olduğu gibi, politik olarak bilinçlenmiş ve örgütlenmiş halk kitleleridir.

KURTULUŞ CEPHESİ'nden Çağrı

İşçiler,
Köylüler,

İlerici, Yurtsever ve Demokrat Tüm Halkımıza!

Hepinizin bildiği gibi, ülkemiz alt yapısından üst yapısına kadar tam bir keşmekeş içerisinde. Yıllardır başta Amerikan emperyalizmi olmak üzere, tüm emperyalist ülkelerin yaptıkları talanlar, bir yandan ülkemizin her türlü varlığını tüketirken, diğer yandan tüm çalışanlar, emek verenler gittikçe daha da yoksullaşmaktadır.

Her türlü yolsuzluk, rüşvet, suistimal, dolandırıcılık, çürümüşlük yaşantımızın neredeyse ayrılmaz bir parçası olmuştur.

Yıllar boyu bizlerin ürettikleri ile varedilen KİT'ler, "özelleştirme" söylemiyle el çabukluğuyla bir avuç zengini daha da zengin etmek ve emperyalist tekellere yeni kârlar sağlamak amacıyla satılmış ve satılmaya devam etmektedir. Ve şimdi "özelleştirilen"lerin "içi boşaltıldıktan" sonra yeniden "devletleştirilmektedir". Bu işlemlerle milyarlarca dolar, emperyalist tekeller ile onların işbirlikçilerine devredilmiştir.

Kendi düzenlerinin "yıkılmaz"lığının yıllarca propagandasını yapanlar, bugün ülke yönetimini tümüyle IMF ve Dünya Bankası'na devretmişler ve her türlü karar bunlar tarafından alınır olmuştur. İşçi ücretlerinin düşmesi ve tarım ürünlerine devlet desteğinin kaldırılması karşısında kendi bireysel zenginliklerinin artacağını düşünenlerin son krizle birlikte nasıl büyük kayıplara uğradığını hep birlikte yaşayıp görüyoruz.

Tüm bunların yanında, binlerce devrimci, yurtsever, demokrat cezaevlerinde "hücre" tehdidiyle tutulurken, yapacak başka işleri kalmayan hükümet çıkartılacak bir aftan bunların nasıl yararlandırılmayacağını hesaplarını yapmaktadır.

Bütün bunları biliyorsunuz.

Onlar, dünyanın en gelişmiş silahlarını istedikleri gibi almakta ve kullanılmaktadırlar.

Onlar, en gelişmiş propaganda aygıtlarına milyarlarca dolar verebilmektedirler.

Onlar, kendilerine kiralık katiller tutabilmek için trilyonlar harcayabilmektedirler.

Onlar, trilyonlar harcayarak, istedikleri yalanı yazabilecekleri, istedikleri yalanı söyleyebilecekleri, istedikleri görüntüleri gösterebilecekleri onlarca gazete, televizyon kurabilmektedirler.

Onların, binlerce tankına, topuna, askerine, gazetelerine, televizyonlarına karşı, bizlerin, sadece devrime olan bağlılığımız ve devrimci bilincimiz vardır.

Bizler, işçilerin, köylülerin, emekçilerin mücadelesiyiz.

Bizler, ezilenlerin, sömürülenlerin, baskıya uğrayanların, işkenceye tabi tutulanların, yıllarca tutsak edilenlerin sesiyiz.

Bizler, onlar gibi, milyarlarca dolara, silaha sahip değiliz. Elimizdeki her türlü araçla, onlara karşı savaşmanın gerekli olduğunun bilincindeyiz ve bu amaçla mücadele ediyoruz.

Binlerce silahımız, milyonlar satan gazetelerimiz yok, ama onların tüm zenginliklerini ve güçlerini alacak olan yine bizleriz.

Bizler, işçiyiz; bizler, köylüyüz; bizler, emekçiyiz. Ve mücadelemiz devrime kadar, kurtuluşa kadar sürecektir.

Bugün sizleri Türkiye devrimci mücadelesinin geliştirilmesi ve yükseltilmesi için, maddi ve manevi her türlü desteğinizi ve katkınızı vermeye çağırıyoruz.

Bu zorlu mücadelede, hepimizin, hepimizin küçük büyük demeden yapacağı çok şey vardır.

Zafer Bizim Olacaktır!

Kitap ve Katalog isteme adresi:
Postfach 1414
55504 Bad Kreuznach
Deutschland

İnternet Adresi:
www.kurtuluscephesi.com
www.kurtuluscephesi.org
www.kurtuluscephesi.net

E-Mail Adresi:
erisyay@kurtuluscephesi.com
erisyay@kurtuluscephesi.org

- MAHİR ÇAYAN: **KESİNTİSİZ DEVRİM II-III**
THKP-C/HDÖ : **TÜRKİYE DEVRİMİNİN ACIL SORUNLARI-I**
İLKER AKMAN : **MEVCUT DURUM VE DEVRİMCİ TAKTİĞİMİZ**
THKP-C/HDÖ : **OLİGARŞİ NEDİR?**
THKP-C/HDÖ : **MARKSİZM-LENİNİZM BİR DOĞMA DEĞİL,
EYLEM KILAVUZUDUR-III**
THKP-C/HDÖ : **THKP-C/HDÖ VE 15 YIL**
THKP-C/HDÖ : **POLİTİKLEŞMİŞ ASKERİ SAVAŞ STRATEJİSİ
VE DEVRİMCİ TAKTİĞİMİZ**
THKP-C/HDÖ : **GRAMSCİ ÜZERİNE**
THKP-C/HDÖ : **REVİZYONİZMİN REVİZYONU**
THKP-C/HDÖ : **ULUSAL SORUN ÜZERİNE**
THKP-C/HDÖ : **“BDS” : BİR PRAGMATİK SAPMA**
THKP-C/HDÖ : **“YENİ” OPORTÜNİZM ÜZERİNE**
THKP-C/HDÖ : **ZAFER BİZİM OLACAKTIR! [Ankara Davası Savunması]**
THKP-C/HDÖ : **DEVİRİM PROGRAMLARI**
THKP-C/HDÖ : **RUS DEVRİMİNDEN ÇIKAN DERSLER**
THKP-C/HDÖ : **ESKİ BİR GERİLLANIN “EMEK”İ**
THKP-C/HDÖ : **PASS VE “YENİ ÇÖZÜM”ÜN FIRSATÇILIĞI**

KURTULUŞ CEPHESİ SEÇME YAZILAR-I
KURTULUŞ CEPHESİ SEÇME YAZILAR-II
DEVİRİMCİ MARŞLAR VE EZGİLER
DÜNYADA VE TÜRKİYE’DE EKONOMİK BUNALIM [Kurtuluş Cephesi dergisinden]

